

MUNKÁSPÁRTI FELVONULÁS ÉS MAJÁLIS!

- 9 órától: gyülekező az Andrássy út–Munkácsy Mihály utca kereszteződésénél
- 10.00 órakor: május elsejei köszöntő, majd FELVONULÁS a Városligetben
- 11.00 órától: zenés programok
- 13.00 órakor: THÜRMER GYULA ünnepi beszéde
- A Baloldali Front egész napos Kuba-sátra

VÁRUNK MINDENKIT!

MUTASSUK MEG:
A MUNKÁSPÁRT ÉL!

Az áramellátás biztonságáért

Ha egy este váratlanul kialszik a fény, nincs ember, aki ne ijedne meg. Elsötétül a televízió, megnémul a rádió, és sűrű sötétség borul mindenre. Áramszünet. Kihagy a hálózat. Nemcsak a házi áramforrások, de még az utcai lámpák sem égnek. (3. oldal)

CIKKEINKBŐL

- Olaszország a választások után
- Amerikai tervek Irán megtámadására (2. oldal)
- Meddig leszünk szegények?
- A semmitmondó végzettségek kultusza (3. oldal)
- Vélemények (6. oldal)
- Sokan igénylik a bölcsődei ellátást (7. oldal)

A Munkáspártra szüksége van a magyar munkásmozgalomnak

A Munkáspárt Központi Bizottsága április 15-én tartott ülésén értékelte a választásokat és a párt helyzetét. Thürmer Gyula előadói beszédében és a KB vitájában is a rossz választási szereplés okainak elemzése mellett a párt további feladatait és működtetésén volt a hangsúly. A Központi Bizottság tagjainak túlnyomó többsége azt erősítette, hogy a Munkáspártot a jövőben a fegyelmezett tagok politikai közösségévé kell szervezni. A testület határozatban rögzítette az értékelést a választásokról, megerősítette a korábbi döntést, miszerint a

Munkáspárt senkit, egyetlen pártot sem támogat a második fordulóban. A KB határozatot hozott a soron következő legfontosabb feladatokról, döntött a Nagy-budapesti Regionális Elnökség létrehozásáról, a párt központi finanszírozásáról, s a Munkáspárt 22. Kongresszusának őszi megtartásáról.

(Lapunkban közöljük – 1., 4., 5. oldal – Thürmer Gyula előadói beszédét, az elfogadott határozatokat, valamint a párt pénzügyi helyzetéről készült interjút Karacs Lajosné alelnökkel.)

THÜRMER GYULA BESZÉDE

A Központi Bizottsági ülésén a párt elnöke az elnökség megbízásából értékelte a választásokat. „Nem jutottunk be a parlamentbe, sőt csak 0,41 százalékos eredményt értünk el” – mondta, majd részletesen szólt a kialakult helyzet okairól.

Okok és okozatok

1. A tőkés pártok kihasználják a polgári demokratikus rendszer minden eszközét, és sikerrel manipulálták az embereket. Elhitették az emberekkel, hogy csak két választásuk van: vagy Fidesz, vagy MSZP. Az eredmény éppen ezt bizonyítja. Az MSZP kapott 43,2 százalékos eredményt, a Fidesz 42,03 százalékosat. Ez az átfogó manipuláció eredménye.

2. Fontos tényező az is, hogy Európa-szerte a tőke erői mindent megtesznek a kommunista erők visszaszorítására, sőt megsemmisítésére. Ukrajnában elértek, hogy az emberek két tőkés csoportosulás között válasszanak, és így az Ukrán KP az ideai választásokon csupán 3,6 százalékos eredményt ért el a korábbi 20 százalékos helyett. Csehországban igyekeznek betiltani a cseh kommunista ifjúsági szervezetét, így közvetlen nyomást tudnának gyakorolni magára a pártúra a júniusi választások előtt. Olaszországban két nagy választási csoportosulásba kényszerítették minden pártot. Csak azoknak engednek némi lehetőséget, akik kiegyeznek a kapitalizmussal, a tőke korlátlan uralmával.

3. A tényezők közül ki kell emelnünk az MSZP szerepét. A Magyar Szocialista Párt 2002 óta mindent megtett a Munkáspárt elpusztítására.

4. A választási sikertelenségnek voltak belső okai, és ezúttal ezeknek igen nagy szerepük volt. A Munkáspárt nem állított minden megyében listát, és az egyéni kerületek többségében sem tudta összegyűjteni a kiegészítő jelöléseket. Ez csak részben írható a külső támadások számlájára, döntően a párt belső szervezetlensége, sok tagunk fegyelmetlensége és érdektelensége játszott meghatározó szerepet.

Ezek a belső problémák 17 év óta megvannak, de a viszonylagosan elfogadható eredmények és a nagyobb taglétszám mellett hallgattunk róluk. Mire gondolok?

Saját gyengeségünkről

A Munkáspárt 1989-ben a régi nyugdíjas szervezetek bázisán jött létre. Akkor nem volt más, ezt kellett tenni. A nyugdíjas szemlélet azonban rányomta bélyegét a párt egész munkájára. A rendezvényeink délután háromkor kezdődnek, és nem akkor, amikor kevés számú aktív dolgozó is ráér. Az aktív dolgozók kiszorulnak a döntésekből. A helyi döntések nem az aktív dolgozók életelményei alapján születnek, hanem a nyugdíjas többség érdekei és életelményei alapján. Így nem lehet tovább dolgozni, ezen változtatni kell, ha élni akarunk.

A párt fegyelmetlen. A fegyelmetlenséget részben örököltük az 1989 előtti időkből. A mi hibánk, hogy a tagkártya helyett fényképes tagkönyvünk legyen. Mi az eredmény? A tagkönyvek többségében nincs fénykép.

Tudjuk, hogy a tagdíj fizetése kötelező, mégis szemet hunyunk afelett, ha valaki nem fizet vagy nevével keveset fizet. Tudjuk, hogy illene megvenni a párt lapját, mégsem vesszük meg, a vezető szervek pedig tehetetlenül állnak.

A párt fegyelmetlenségének része, hogy nem hajtuk végre a párt határozatait. A pártellenzék ügye ötszáz napig tartott, de nem csak azért, mert az ellenzék olyan sokáig ügyeskedett. Azért is, mert mi tehetetlenkedtünk, értetlenkedtünk, nem szereztünk érvényt a saját határozatainknak. Most a választások után is többen mondják, hogy az adott városban kevesebben szavaztak a Munkáspártra, mint ahány tagunk van. Ez baj, ez bűn! De nem elég jelezni, ott, abban a városban kell egymást megkérdeznünk. Aki nem szavaz a Munkáspártra, az nem lehet tag.

A párt túlzottan decentralizált. 1989-ben azt hittük, hogy mindenben el kell térni a régi MSZMP gyakorlatától. Mindezt a helyi szervekre bízunk. Időközben némileg változtattunk, de nem eleget. Vegyük Budapest példáját!

Budapesten és Pest megyében alapvető változás kell

Nincs budapesti pártélet, csak kerületi pártélet van. 1500 párttag nem képes 32 helyen jelöltet állítani, mert a tagságot kerületenként mozgatják, és nem budapesti méretekben.

Nincs budapesti pénzügyi tervezés, közös gazdálkodás. A pénz a kerületekben van, ha kell, ha nem. Nincs közös ingatlagazdálkodás. Majdnem mindenkinek van helyisége, mindenki fizet villanyszámlát, rezsit, és nem tudjuk megmondani, hogy ebből mi a párt haszna Budapesten.

Nincs budapesti kádergazdálkodás. Képtelenek vagyunk vezetőket áthelyezni az egyik kerületből a másikba. Képtelenek vagyunk azt a kis létszámú káderalományt is mozgatni, amellyel rendelkezünk.

Nincs budapesti közös politikai szervezés sem. Képtelenek vagyunk elérni, hogy egy április 4-ei kampányzárón több budapesti párttag jelenjék meg, mint két nappal előtte egy elvtársunk temetésén. Ez így nem lehet tovább!

Politikánk helyes volt

Vannak-e egyéb okok? Akadnak olyanok, akik szerint a Munkáspárt támogatta a Fideszt és ezért veszítettünk. Nem átkodnak egyesek Dávid Iboldyára hivatkozni, aki Orbántól azt követelte, hogy hagyja abba az együttműködést a Munkáspárttal. A Munkáspárt semmilyen megállapodást nem kötött a Fideszsel.

(Folytatás a 4. oldalon)

EZ TÖRTÉNT a nagyvilágban

Április 12. Huszonöt éve nem volt ilyen magas az arany világgiazi ára. Az árfolyam erősödését főleg az iraki háború, a közel-keleti feszültség, a dollár viszonylagos gyöngesége és a drága olaj okozza. Drágulnak az ipari fémek is, különösen az elektronikai és az építőiparban használt réz.

Április 13. Szlovákiában egy hete sztrájkolnak a kórházi alkalmazottak (eddig az ország 67 kórházából 20 csatlakozott a részleges munkabeszüntetéshez), akik 25 százalékos béremelést és az egészségügyi intézményektől a magántőke távoztatását követelik. A pozsonyi bíróság felszólította a dolgozókat, hogy a jogerős döntés megszületéséig is nyújtsanak teljes körű ellátást és hagyjanak fel a sztrájkjal.

Április 14. Nagy-Britanniában életbe lépett a megszigorított terrorellenes törvény, melynek értelmében akár a terroristák szóbeli méltatásáért is kiszabhatnak börtönbüntetést. Emberi jogi szervezetek szerint az új rendelkezések több ponton is korlátozzák a szólás-, a vélemény- és a mozgásszabadságot.

Április 15. Több nyugalmazott amerikai tábornok követeli Donald Rumsfeld védelmi miniszter lemondását. A magas rangú katonák szerint egyértelműen Rumsfeld a felelős az iraki kudarcokért, többek között, mert nem vette figyelembe a hadszíntéren lévő parancsnokok ajánlásait. A Fehér Ház védi a minisztert. Elemzők szerint Bush elnök nem küldheti el Rumsfeldet anélkül, hogy ne ismerné be az iraki háborúban elkövetett hibákat.

Április 16. A Duna Romániában áttörte a gátakat, több ezer ember menekülni kényszerült az árvíz elől. A román belügyminiszter szerint bár rendkívül súlyos a helyzet, az idei árvízkarok elmaradnak a tavalyiaktól. Mindeközben az EU soros elnöki tisztét betöltő Ausztria európai szintű árvízvédelmi stratégia kidolgozását tervezi júniusra.

Április 17. Kilenc embert megölt és hatvanat megsebesített egy robbantás Tel-Avivban. Ez volt az első öngyilkos merénylet azóta, hogy a radikális iszlámista Hamasz átvette a palesztin területek kormányzását. Izrael mérlegeli a válaszcsepás lehetőségét.

Április 18. A Vietnami Kommunista Párt 3,1 millió tagja a párt 10. kongresszusára készül. A kongresszus április 18. és 25. között ülésezik, és dönt a következő időszak fő feladatairól. A pártba az elmúlt négy évben 751 ezer új tagot vettek fel. A Munkáspárt Központi Bizottsága levélben köszöntötte a VKP kongresszusát.

Olaszország a választások után

Április 9–10-én parlamenti választásokat tartottak Olaszországban, amelyen a szavazók a képviselőház 630 és a szenátus 315 helyéről döntöttek. A politikai erőpróbán két nagy csoportosulás mérkőzött egymással, a Silvio Berlusconi miniszterelnök által vezetett jobbközép Szabadság Háza és a Romano Prodi volt kormányfő, korábbi EB-elnökkel az élen induló bal-közép irányzatú Unió. Az eredmények felborították a közvélemény-kutatók előjelzéseit, mert a várt 4-5 százalék helyett az Unió alig 25 000 szavazattal győzött. A 47 millió választásra jogosult személy több mint 83 százaléka voksolt a 74 párt nevét tartalmazó szavazólapon.

Berlusconi, a „Lovag” egyelőre vonakodik a választások eredményét elismerni, és a szavazatok egy részének az újraszámolását követeli. Az Unió a képviselőházban 348, a szenátusban pedig 158 mandátummal rendelkezik, szemben a Szabadság Háza 281 illetve 156 helyével. A baloldali biztos képviselőházi többséghez hozzájárult, hogy a múlt év decemberében Berlusconi kieroszakolt egy új választási törvényt, amely többek között a győztes koalíciónak a 610 felosztható helyből 340-et biztosít. Húsz mandátumról pedig a külföldön élő olaszok döntenek.

Az Unión belül a legtöbb szavazatot az Olajfa-szövetség kapta, ami 220 mandátumot jelent (2001-ben: Demokratikus Baloldal és Margaréta 136 + 84), második pedig a Kommunista Megújulás Pártja (Rifondazione) lett 41 (11) képviselővel. Az Olasz Kommunista Pártja 16 (10), más baloldali szervezetek pedig 71 (26) helyet szereztek. A Fausto Bertinotti által vezetett Rifondazione politikai súlyát mutatja, hogy a képviselőházi választásokon a szavazatok 5,8, a szenátus esetében pedig 7,4 százalékát kapta. A jobboldalon Berlusconi pártja, a Forza Italia 140 (korábban: 196), a Nemzeti Szövetség 71 (99), a kereszténydemokraták 39 (40), az Északi Liga 26 (30), és más szervezetek 5 (3) mandátumot szereztek a képviselőházban.

A londoni Economist azt írta, hogy egyrészt médiabirodalma, másrészt az ellene folytatott sorozatos bírói eljárások miatt Berlusconi már 2001-ben

történt megválasztásakor alkalmatlan volt a kormányfői tisztiségre. Az angol lap szerint „Olaszország kiérdemelte az Európa új betege címet”. A GDP stagnált 2005-ben, az idén csak 1,3 százalékos fejlődés várható, ami rosszabb a német vagy a francia előjelzéseknél. A munkaképes korú lakosság foglalkoztatási aránya 2004-ben 58 százalék körül mozgott, ami a legalacsonyabb Nyugat-Európában. A „megerősített” munkanélküliségi ráta 7,5 százalék volt. Az államhátróladék tavaly már elérte a GDP 106 százalékát, a költségvetési hiány az euróövezet stabilitási paktumában előírt maximális hárommal szemben pedig négy százalék volt.

Az olasz gazdaság strukturális válsága sokkal mélyebb annál, hogy néhány év alatt fejlődési pályára lehessen állítani. A gazdasági lejtemete nem a Berlusconi-érában kezdődött, de a kormány nagyon keveset tett a változások érdekében. A visszaeséshez hozzájárult, hogy a kínai ruházati cikkek importja lehetetlen helyzetbe hozta a korábban sikeres olasz könnyűipart. Az országban sok a kis cég, kevés viszont a versenyképes nagyvállalatok száma. A „high-tech” ágazat fejlődése elmaradt a lehetőségektől. A Berlusconi-kormányhoz csak két „reform” kötődik, a nyugdíjkorhatár emelése és a meghatározott időre történő alkalmazás feltételeinek megkönnyítése, ami a munkaadók számára előnyös.

Berlusconiék vagyona 1993–2005 között 3,1-ről 9,6 milliárd euróra növekedett. A Mediaset televíziós vállalko-

Romano Prodi

Silvio Berlusconi

zás részvényeinek a tőzsdei értéke 1996 óta megkétszereződött. A részvények 16,6 százaléka a 2005-ben történt eladása 2,1 milliárd eurót jelentett a tulajdonosoknak. A Fininvest csoport részvényeinek az osztaléka átlagosan havi 5,3 millió eurót biztosít a Berlusconi családnak. A londoni Financial Times a „Lovagot” a világ egyik legbefolyásosabb emberének tartja, mert „a berlusconizmus a politikai, a gazdasági és a médiahatalom szentháromságára épül”.

Az új törvényhozás leghamarabb április 28-án ül össze, a képviselők és a szenátorok akkor megválasztják a két ház tisztségviselőit. Prodi, a „Professzor” azonban egyelőre nem tudja elfoglalni a kormányfői bársonyszéket. Carlo Azeglio Ciampi államfő hét éves megbízatása ugyan május 18-án lejár, de a parlament két háza által megválasztandó utódjára kívánja hagyni a miniszterelnök kinevezését.

Berlusconi bukását megelégedéssel fogadta az európai vezetők többsége. Sajtóvélemények szerint meg fognak változni az új kormány nemzetközi prioritásai, ami érintheti az USA-val és Oroszországgal folytatott, személyes kötődéseken is alapuló kapcsolatokat. A washingtoni adminisztrációval kialakult különleges viszonyt befolyásolhatja, hogy Prodi korábban ígéretet tett az Irakban állomásozó olasz erők gyors kivonására. A

La Republica olasz lap a napokban azt írta, hogy a „Professzor” elsősorban Európához fog igazodni.

A Berlusconi-kormány megbuktatásának a szándéka kovácsolta össze az Uniót, amelynek a tartóssága azonban kérdéses. Súlyos viták várhatók a privatizáció, az adócsökkentés, a versenyképesség növelésének a módja, a gazdaság további liberalizációja és más kérdésekben. Prodi bizonyára nem felejtette el, hogy a kommunista egységet már megbuktatták kormányát. Presztízse megőrzéséért, a kormányzat törekény többségére hivatkozva a „Lovag” német mintára nagykoalíciót javasolt, amit a „Professzor” elutasított. Bárme melyik párt kiválása az Unióból azonban a Szabadság Háza szervezeteit hozhatja ismét helyzetbe.

A politikai menetrend zsúfolt programot ígér. Az olaszok május 28–29-én döntenek több nagyváros, köztük Róma, Milánó polgármestere és az önkormányzati képviselők személyéről valamint Szicília új tartományi kormányáról. Júniusban népszavazást tartanak a Berlusconi-kabinetnek a regionális autonómiát követelő Északi Liga nyomására kezdeményezett alkotmánymódosításáról, amelynek az elfogadására föderatív átalakulást jelentene.

A jelek szerint forró hónapok következnek Olaszországban!

Bence Dániel

A nacionalisták jelöltje vezet Peruban

Április 9-én tartották a latin-amerikai országban az elnökválasztás első fordulóját, amelyen a huszonegy induló közül, a voksok 31 százalékával a 44 éves Ollanta Humala nyugalmazott ezredes végzett az első helyen. A szavazatok lassú összesítése miatt lapzártakor még bizonytalan volt, hogy a győztes ellenfele a második fordulóban a jobboldali Lourdes Flores ügyvédő vagy a középbal jellegű, APRA párt színeiben induló Alan Garcia lesz, aki korábban már betöltötte az államfői tiszteket. Mindketten a szavazatok 24-25 százalékát szereztek meg. A peruiak egyidejűleg megválasztották a törvényhozás 120 tagját, valamint az Andok-paktum országainak Bogotában lévő parlamentjébe delegált öt képviselőt is.

A földműves családból származó, nacionalista nézeteket hirdető Humala a perui politika új szereplője és sajátos képviselője a Latin-Amerikában egyre erősödő baloldali mozgalmaknak. Az ezredes az Alejandro Toledo elnök politikájával elégedetlen tömegek, a 28 milliós ország mintegy felét kitevő indiánok, a falusi lakosság támogatásának köszönheti sikerét. A politikus kijelentette, hogy fontos feladatának tekint a spanyolul nem beszélő őslakosság nyelveinek: a kecsuának valamint az ajmarának a védelmét, és a nyelvi diskrimináció megszüntetését.

Humala gazdasági program-

jában olyan követelések vannak, mint a bányászatban érdekelt multinacionális vállalatok járadékainak az emelése, a stratégiai ágazatok államosítása, valamint a beruházásoknak jelentős kedvezményeket biztosító megállapodások újratárgyalása. Az ország ásványércexportja a múlt évben 9,6 milliárd dollár értékű volt, az adó- és a járadékbevételek pedig csak 880 millió dollár tettek ki. A Fujimori elnök által kezdeményezett törvény alapján a vállalatok adójukból le tudják írni a beruházások teljes összegét, és tizenöt évig nem változnak az adókulcsok. A multiknak kedvező szabályozás mintegy ki-

lencmilliárd dollár értékű beruházást vonzott a bányáiparba.

Az ásványérc világpiaci árának az emelkedése miatt a peruiak többsége támogatja a külföldi vállalkozók kötelezettségeinek a növelését. Az ország gazdasága ellenére a lakosság 54 százaléka a szegénységi küszöb alatt él, a limaiak több mint egyharmada pedig napi két dollárból tengődik. A helyzettel elégedetlen mezőgazdasági termelők már több alkalommal megbénították az országutakat forgalmát, hogy megakadályozzák az Egyesült Államokkal tervezett szabadkereskedelmi megállapodás aláírását.

A neoliberalis politikát folytató Toledo elnök a távozó törvényhozással meg elfogadtatta az USA által favorizált szabadkereskedelmi egyezményt, amelyet Humala határozottan elutasít. Washington nem lelkesedik a bolíviai változásokhoz hasonló perui fordulatért, ami megváltoztatná a térség erőviszonyait és korlátozná az Egyesült Államok befolyását.

Lengyel Ákos

Amerikai tervek Irán megtámadására

George Bush és Donald Rumsfeld védelmi miniszter többször cáfolta, hogy az USA a közép-keleti ország megtámadására készül, de a Washington Post április 16-ai számában William Arkin katonai szakértő felfedte az Irán elleni katonai előkészületek kulisszatitkait. A különböző forgatókönyvek tanulmányozása már jóval az iraki háború kitérése, 2003 márciusa előtt megkezdődött.

Rakétatámadást, szárazföldi intervenciót és a stratégiai fontosságú Hormuzi-szoros tengeri ellenőrzését tartalmazzák a tervek. A Pentagonból származó információk szerint a TIRANNT elnevezésű projekt megvalósítására John Abizaid tábornok a központi parancs-

nokság (Centcom) akkori főnöke kapott megbízatást. A „terv” részletesen foglalkozik az iráni rakétakilövő-helyek megsemmisítésének, és a Kaszpi-tenger felől történő amerikai-brit közös akciónak a lehetőségével. Arkin meglejtette, hogy részletesen kidolgozták az iráni

légvédelem és a partvédelmi erők elleni támadások menetrendjét is.

Richard Clarke és Stevens Simon, az USA Nemzetbiztonsági Tanácsának volt szakértője a New York Timesban a napokban arra figyelmeztettek, hogy az események várható eszkalációja miatt egy Irán elleni katonai akció többet ártana az amerikai érdekeknek, mint az iraki intervenció. Clark és Simon szerint Irán megtámadhatja a térség olajlelőhelyeit, valamint a Hormuzi-szorosban közlekedő tankhajókat, az olaj ára pedig nyolcvan dollár/hordó fölé emelkedne.

Az al-Kaidánál sokkal erősebb „hálózatával” Irán komoly fenyegetést jelent a világ bármely részén, beleértve az Egyesült Államokat és Nagy-Britanniát is. Az Iszlám Köztársaság tovább bonyolíthatja az iraki helyzetet, ha a megszálló csapatok elleni fegyveres akciókra szólítja fel a síita milíciákat. Az amerikai szakértők hangsúlyozták, hogy „Irán kész visszavágni”, ha megtámadják.

– Tudósítónktól

Baradei, a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség főigazgatója nincs könnyű helyzetben

Meddig leszünk szegények?

A régi vicc szerint a jereváni rádióhoz fordultak a hallgatók: **lesz-e pénz a kommunizmusban? A következő adásban felhangzott a felelet: „lesz akinek lesz, lesz akinek nem lesz”.** A mi esetünkben is dodonai a válasz. Mert gyakorta hangzik el: **az ország adósságállománya – tengernyi. És sokféle összeg van forgalomban. Beszélnek arról, megszületésükkor még a csecsemőkre is 1500 dollárnyi fizetnivaló jut – évtizedekig...**

A tisztánlátás érdekében az újságírószövetség, a MÚOSZ adószakosztálya meghívta Varga István pénzügyi szakembert, aki állandóan figyelemmel kíséri a tőzsdéket és a monetaris világot, mondaná el, mi a valós helyzet. Szathmári Gábor, a szakosztály elnöke köszöntötte a vendéget és a részt vevő, adóval, pénzügyvel, gazdasággal foglalkozó újságírókat, s hangsúlyozta, számukra rendkívül fontos tudni – éppen a hiteles tájékoztatás végett –, mit mutat a mérleg.

Mindannyian tudták, amit az előadó közölt: „olyan emberek kerültek hatalomra a rendszerváltás után, akik nem értettek a gazdasági kérdésekhez”. Ebből következett számos hibás döntésük, amelyek következményeivel most szembe kell nézni! Tehát nem a leköszönő kormány „erde-me” az adósságteher, hanem másfél évtized valamennyi kormánya halmozta azt fel. Még a Kádár-rendszer átkozták a 23 milliárdnyi adóssággért (Fekete János, az MNB korábbi elnökhelyettese, aki felvette a hiteleket, maradt emiatt köztársasági elnök kézfogás nélkül), ugyanakkor a mai adósság az állam számláján meghaladja a százmilliárd dollárt!

A tulajdonképpen bajokat tehát a Medgyessy-Gyurcsány kormány „csak” megte-
télte... Nem szépíthető ebben a szerepük, sem az, hogy kényszer alatt cselekedtek. Hiszen a közalkalmazottak fizetését fel kellett emelni ötven százalékkal, hiszen az autópályák építését el kellett

kezdeni, hiszen számos beruházást meg kellett előlegezni! S nem azokat az időket éljük, amikor a nép a „nadrágszűj meghúzásával”, a belső fogyasztás csökkenése árán is megoldja a hazai tetemes gondokat. Ma már aligha vállalkozik az ember „önzetlen ségre”.

Különösen, hogy a gátlástalanság előbbre datálódik, arra az időre, amikor – külföldi nyomásra (is) – végrehajtották a privatizációt és értékének 14 (!) százalékáért árusították ki a népgazdaságot mindazok, akikre bízott! A magyar gazdasági életet eluralják mostanra a multik – a vállalatok nagy része külföldi kézbe került –, amelyek aztán a hazai gyárak túlnyomó többségét korszerűsítés címén a földig rombolták. S az üzletek, bevásárlóközpontok polcain a külföldi áruk garmadája. Magyar termékek legfeljebb a hátsó sorokban szerénykedik.

A haszon, a profit pedig azon nyomban külföldre vándorol. Nem véletlen, hogy a legnagyobb jövedelmet nyújtó bank- és biztosítói intézetek külföldi kézben vannak. A profitot pedig keletkezése idején máris „lenyúlják”, és vándorol a nemzetközi részvényesek zsebébe! Ami pedig az egyéb termékeket illeti: egy évben immáron csak acélból 1400 ezer tonnát importáltak Magyarországra, alumíniumból pedig 340 ezer tonnát! Viszont Ózdot, Diósgyőrt ehhez le kellett „selejtezni”! És felrobbantani az almaszüzítői timföldgyárat! Csoda, hogy a magyar GDP negyven száza-

laka az adósságteher, a kamat törlesztésére megy?

Azért ragasztották át a belvárosi bank hirdető-üvegtárlóját a legutóbbi választások előtt a következő szöveggel: „Bárkire szavazol – nekünk dolgozol!” Hát a „szabadsággal” együtt a magyar nép megnyerte a globalizációt.

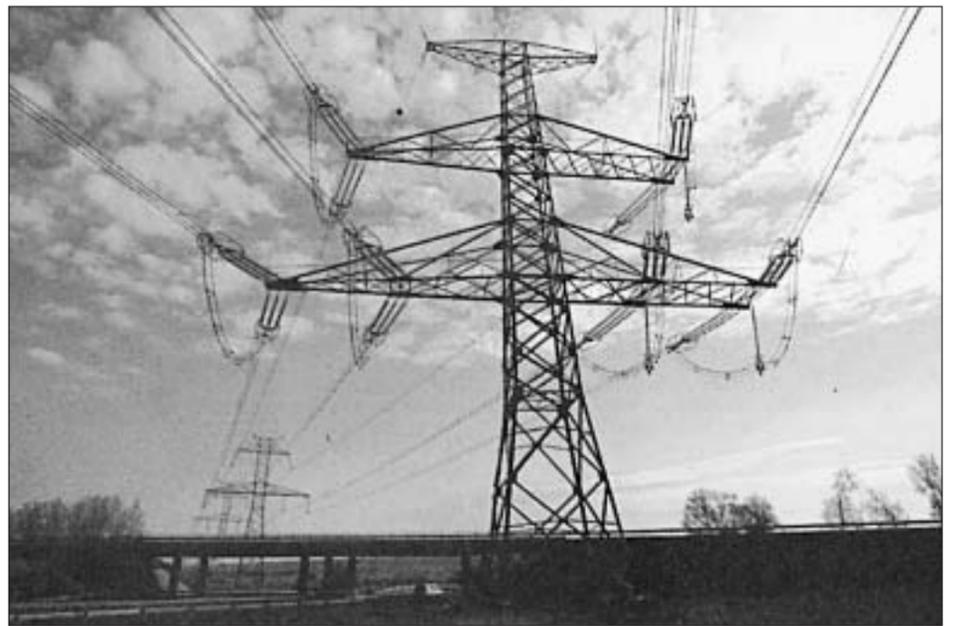
Persze, a dolgozó tömegek – a 400 ezer munkanélküli ellenére – nem jutottak el a felismeréshez: így nem maradhat tovább! Ma még van bizonyos tartalék, remény, ami bénítja az akaratot. Hiszen a nehézség „valamiképp” holnapra megoldódik, de legalábbis tovább gördül... Nem követik a francia példát, a nagy demonstrációt, a szakszervezetekben nincs erő, hogy utcára vigyék a dolgozókat. Sikeresen verték szét a tőkés és hazai szállásainál a munkásosztály szervezeteit, és féltőn vigyáznak, hogy ne alakuljanak újjá! Az éhező gyerekek, a hajléktalanok, a lakásmaffia áldozatainak tengetik tovább napjaikat...

Még él a főnöki szó, a kenyérféltés „tekintélye”. Még meghajlik az állásvesztés lehetőségéig – a derék! A társadalmi béke viszont igen ingatag lábakon áll! S az ígéretek mögött, amit az uralomra vágyó pártok hangoztatnak, nincs valós, hiteles tartalom.

A szegénység a jövőben is kilátástalan. Nem ér véget, amíg tőke működik a gazdaságokban, hiszen a profit természetű, hogy kizsákmányoláson alapul.

Mindent átlátva és érzékenyen érzékelve tartotta a minap soros konferenciáját a Haladó Erők Fóruma nevű civil szervezet, és a baloldali összefogást sürgette. Amit egy újkeletű baloldali tömörülés vagy talán egy párt tölthet be.

Mártonfy Mihály

Amire az ígéretők nem gondoltak: az áramellátás biztonsága

Ha egy este váratlanul kialszik a fény, nincs ember, aki ne ijedne meg. Elsötétül a televízió, megnémul a rádió, és sűrű sötétség borul mindenre. Áramszünet. Kihagy a hálózat. Nemcsak a házi áramforrások, de még az utcai lámpák sem égnek.

Ebben a szuroksötétségben szó szerint megbénul minden. Sok házban a város külterületén elapadnak a csapok is, hiszen a szivattyúk árammal működnek. Mindenki rádöbben, hogy bizony, a villanyáram magát az életet jelenti a XXI. században.

AZ ÍGÉRET SZÉP SZÓ...

Sok embert foglalkoztat ezekben a napokban a Fidesznek az a szándéka, hogy választási győzelme esetén tíz százalékot csökkentene a villanyáram árából. Valljuk be, ez vonzó ígéret, hiszen sokkal jobb lenne lényegesen kevesebbet fizetni az áramért.

Am a parlament gazdasági bizottsága energetikai albizottságának legutóbbi ülésén, mely az utolsó volt ebben a parlamenti ciklusban, bizony fény derült olyan tényre is, melyre eddig még nem gondolt senki! Valószínűleg maga Orbán Viktor sem.

Egy komoly árcsökkenés esetén már maga a villanyáram-ellátás biztonsága kerülhet veszélybe! Hogy ez milyen súlyos dolog, az nemrég kiderült a nagy amerikai és nyugat-európai áramszünetek alatt, amikor is egész körzetek és országok bénultak le teljesen, nagyrészt azért, mert a profit érdekében a rendszerek karbantartását és fejlesztését elhanyagolták. Erre is gondolnia kell annak, aki ígéretet tesz a villanyáram árának a csökkentésére. Nem olyan egyszerű dolog ez, és rengeteg egyéb tényezőt is figyelembe kell venni, de a legelső mindig a biztonságos ellátás kérdése kell, hogy legyen!

A HANGSÚLY A BIZTONSÁGON VAN

Horváth J. Ferencnek, a Magyar Energia Hivatal elnökének a tájékoztatása szerint Magyarországon kettős piac létezik. A hatósági áras közüzemi piac és a szabad áras

fogyasztói piac. A piacok jelenlegi árszabályozási ciklusa 2005–2008-ig tart. Árkorrekcióit csak egyszer lehet alkalmazni évente! Ezen belül lehet csak szabályozni a szolgáltatók nyereségét: ezt hívják „nyereségkorlátnak”. Magyarországon jelenleg két tulajdonosi csoport van: az MVM és az Eon. De még nem időszertű a regionális tarifa bevezetése. Ezért mindenekelőtt felmerül a villamosenergia-ellátás biztonságának a fontossága!

Dr. Kocsis István, a Magyar Villamos Művek Rt. vezérigazgatója pedig azt hangsúlyozta:

– A hatósági ár alkalmazása esetében az a költség, amennyibe az energia kerül, egyáltalán nem fedezi az árat.

Ezek után elgondolkodhatunk azon, hogy vajon nem nélkülöz-e minden reális alapot a Fidesz választási ígérete?

– A villamos energia árának tíz százalékos csökkentése, amit a Fidesz ígér a választási győzelme esetén, egyáltalán nem teljesíthető, hiszen nélkülöz minden reális alapot – mondotta *Szalay Gábor* bizottsági tag, az SZDSZ országgyűlési képviselője. Majd így folytatta:

– Ugyanis az egész szektorban összesen tíz százalék nyereség van! Az összegbelet mindössze tíz százaléka. És gondoljunk bele, hogy ha ezt elveszik a befektetőktől s a tulajdonosoktól, akkor miért akarnának ők villanyáramot termelni? Ha egyáltalán nem marad nyereségük?

Nos, ki gondolta volna, hogy a villamosenergia-szektorban mindössze csak ennyi nyereség képződik! Bár gyanítjuk, hogy ez is hatalmas összeg, mégis az összegbelet arányához képest elenyészően csekélynek tűnik.

Az ülés végén *Podolák György*, az energetikai albizottság elnöke, az MSZP parlamenti képviselője, az országgyűlés jegyzője így összegezte az elhangzottakat:

– 2007. június elsejétől kell megvalósítani az uniós piacnyitást a villamosenergia-szektorban, de a legfontosabb a biztonságos energiaellátás.

És itt a hangsúly a biztonság van! Mert az ellátás biztonsága a szükséges árak alkalmazásától függ! Ezért nem lehet azt a bizonyos tíz százalékos árcsökkenést alkalmazni, de mindezek mellett jövedelemátcsoportosításra van szükség.

LEHETSÉGES MEGOLDÁSOK

Nos, a bizottsági ülésen történtek ismeretében az újságíróban azért felvetődnek a következő gondolatok. Igaz, hogy az utóbbi tíz évben 18 ezerről 8 ezerre esett vissza az áramszolgáltatók dolgozóinak száma. Csökkent a költség, nőtt az árrés. Am pedig többlet nyereség van az erőműveknél, addig az MVM-nél árbevétel hiány van. Az erőművekben képződött nyereséget azonban a külföldi tulajdonosok lényegében teljes egészében kiviszik az országból. Minden osztaletket felvettek, ugyanakkor a szektorban az utóbbi tíz év alatt lényegi fejlesztés nem történt.

És mivel ezek után már az „ellátás biztonsága” óhatatlan is előtérbe került, hiszen a bizottsági ülésen háromszor is hangsúlyozták – ezért elmondható, hogy a jelenlegi helyzetben ez csakis a szükséges árak alkalmazása mellett tartható fenn.

Persze az egyszerű emberek számára megterhelést jelentenek ezek a számlák is. Mít lehetne vajon mégis tenni? Úgy vélem, hogy a szektorban valóban sürgősen szükség lenne jövedelemátcsoportosításra. Mégpedig úgy, hogy rá kellene venni a tulajdonosokat, hogy a haszon egy részét tartás benn a szektorban, és ezt a pénzt fordítsák a villamosenergia-hálózat korszerűsítésére! Hiszen a zavartalan ellátás az ő érdekük is. Mint ahogy az egész országé.

Nagyon is elképzelhető, hogy a korszerűsítés egy idő után lényeges árcsökkenést idézhet elő! S ez nem zárja ki a tulajdonosok profitjának megtartását, esetleg a hasznuk növekedését sem.

Bár az is lehetséges, hogy a 2007. évi uniós piacnyitás teljesen megváltoztatja ezt a helyzetet.

Fort András

A semmitmondó végzettségek kultusza

Képesítések világában élünk: manapság már szinte presztízs-kérdésnek számít, kinek milyen végzettsége van. Ez azonban korántsem jelenti azt, hogy az egy vagy több diploma, illetve a gyorstalpalókon szerzett oklevél a biztos megélhetést is automatikusan nyújtja.

Napjainkban például még mindig az egyetemek és főiskolák viszik a pálmát a pályakezdő fiatalok életében: bár idén mintegy húszezerral kevesebben jelentkeztek felsőoktatási intézményekbe, mint tavaly, a diplomázni kívánók száma ebben az esztendőben is jóval a százszáz nagyságrend felett mozog. Az érdeklődési skálán pedig a változatlanul első helyen álló jogi és közgazdasági pálya mellett dobogós vagy legalábbis vezető helyre kerültek a kommunikációs (informatika, média) szakterületek is.

Igen ám, csak hogy azt nehez nyomon követni, milyen jövő áll az előtt a többszáz ezer tizen- és huszoneves előtt, akik majdan lediplomáznak. Aki szerencsésebb vagy komolyabb családi-baráti összeköttetéssel bír, annak sikerülhet a karrierépítés, ez azonban jobbra csak keveseknek adatik meg. Látszólag némi támogatást jelenthet az egyszerű ember gyermeke számára,

hogy sok diploma mellett is (már ha egyáltalán képes lesz több szakot vagy iskolát elvégezni) számtalan továbbképzési lehetőség adódik. Csak Budapesten legalább öt helyen újságíróképzés, mintegy harminc intézményben pedig különböző idegen nyelvek oktatása folyik, és még sorolhatnánk a rengeteg kisebb-nagyobb fokozatú, államilag elismert képzést nyújtó kurzusokat. Azt ugyanakkor hozzá kell tenni, hogy ezek a képzések sem túl olcsók, és csupán időhúzást jelentenek az elkerülhetetlen állástalanság rémével szemben. Ezen az sem változtat, hogy egy-két nyelviskolában az elhelyezkedés esélyeit növelő nyelvvizsgát lehet tenni, néhány cég pedig nagy kegyesen kihelyezett tanfolyamokat finanszíroz. Am mindezen nem is csodálkozhatunk, hiszen a már korábban bolognai pályára állított, mennyiségi szemléletű oktatáspolitikai csak a tömegtelen pénz elnyelésére alkal-

mas, a szakértelem felvirágoztatására semmiképpen sem.

A másik oldalon ugyanakkor óhatatlanul felvetődnek az ésszerűségi szempontok: ha már egyszer valaki tanulásra-művelődésre adja a fejét, annak a szorgalmával, sokoldalú érdeklődésével és iparkodásával együtt legyen is meg a helye a nagybetűs életben. Szintén emellett szól, hogy nem is egy munkaadó szakmunkáshányról panaszkodik, ami makroszinten is jelzésértékű: a felkészült, több témában otthonosan mozgó fiatal szakemberek (legyenek azok szakmunkások vagy diplomások) gyakran az utcán flangálnak azzal a keserű szájjal, hogy tudásukkal és szakmai iránti lelkesedésükkel a kutyának sem kellenek. Félt, hogy ez hosszabb távon is így folytatódik, miután hazánkban nem igazán alakultak ki olyan érdekvédelmi fórumok, amelyek például esélyesebb továbbképzések összegének átvállalásával vagy más támogatási módokkal (például ingyenes tanácsadói szolgáltatásokkal) pártfogolni tudnák a helyüket nem találó fiatal tehetségeket.

B. Deák András

A Munkáspártra szüksége van a magyar munkásmozgalomnak

(Thürmer Gyula beszéde, folytatás az 1. oldalról)

Mi nem szavaztunk a Fideszre, és nem szavazunk most sem. Vannak, akik azt mondják, hogy helyesebb lett volna az MSZP-re szavazni, az MSZP-hez közelebb kerülni, és akkor jobb lenne a helyzetünk. A Fratanol-féle párt ezt a nézetet erősíteni fogja, efelől nincs kétségünk.

Nézzük még egyszer a tényeket! A párt úgy döntött, hogy nem támogatjuk 2006-ban az MSZP-t. Mi ezt nem a hasunkra ütve döntöttük el, hanem a tapasztalataink alapján. 2002-ben, a legutóbbi választáson úgy hozta a sors, hogy a második fordulónban nyolc helyen volt a Munkáspártnak jelöltje. Akkor Kovács László, még mint az MSZP elnöke, megkezdte bennünket és azt kérte hivatalosan, hogy a Munkáspárt támogassa őket. Már akkor sem voltunk naivak, de úgy gondoltuk, hogy talán helyesebb lesz támogatni őket. Visszavontuk a jelöltjeinket és a Magyar Szocialista Pártot támogattuk.

Nem vált be. Más nem mondja azért nem, mert a szocialisták elkezdtek a kórházakat eladni. Törvényt hoztak róla. Föl-emelték az áfát, nem készítették fel Magyarországot az európai uniós csatlakozásra. Magyarán szólva, megbántuk. Ezért döntöttünk úgy, hogy nem fogjuk őket támogatni ezen a választáson, de nem támogatjuk a Fideszt sem. Miért? Azért, mert sem a Fidesz, sem az MSZP nem tudja az új parlamentbe bevinni azt, amit csak mi tudunk bevinni, a munkást, a dolgozó embert. És az nem lehet, hogy az első fordulónban tőkés ellen-

ragunk, a második fordulónban meg valamelyik tőkés párt mellett vagyunk.

A második fordulón otthon maradunk

Kérem a Központi Bizottságot: erősítse meg a párt eddigi politikáját: a Munkáspárt senkit, egyetlen pártot se támogat, egyetlen pártot se támogat. Tekintettel arra, hogy nem maradtak jelöltjeink a második fordulónban, a Munkáspárt ne vegyen részt a választáson. A Központi Bizottság mondja ki, hogy a párt tagjainak túlnyomó többsége következetesen képviselte és képviseli a politikánkat. Ugyanakkor ítélt el azokat, akik ellene szegülnek. Szólítsa fel a helyi párt szervezeteket: vonják le a szükséges politikai és személyi következtetéseket.

Túl kell élnünk, és túl fogjuk élni

Hogyan tovább? Szilárd győződésem, hogy a Munkáspártra szüksége van a magyar munkásmozgalomnak. A Munkáspárt történelmi márkánév. A Munkáspárt jelenti ma a múltunkat. A Munkáspárt jelenti a szocializmust, a Munkáspárt jelenti Kádár Jánost, a Munkáspárt jelenti mindazokat a nemes értékeket, amelyek egy jobb társadalom eszméjéhez kötnek bennünket. A kérdés tehát nem az, hogy kell-e működtetnünk a Munkáspártot. A kérdés az, hogy hogyan tudjuk és hogyan kell működtetni a jövőben.

Van mire támaszkodnunk. A párt programja jó volt, reális választ adott az emberek gondoljai-

ra. Az emberek szívesen és rokonszenvvel fogadták a Munkáspártot. Becsülték 17 éves erkölcsi és politikai kitértésünket. Ez jó erkölcsi bázis a jövőre nézve is. A választásokra sok-sok kitűnő jelöltet állítottunk, akik a párt fontos kérdéstartalékát képezhették a jövőben. Ezen a választáson minden korábbinál aktívabb szerepet játszott a Baloldali Front-Kommunista Ifjúsági Szövetség. Van nemzetközi kapcsolatrendszerünk, vannak szövetségeseink, vannak barátaink. Nem vagyunk légtüres térben, van merre tájékozódni. Mi a teendő?

1. Bizonyítsuk, hogy a párt él. Május elsején legyen Budapesten felvonulás. Aki kommunista érzéssel bír, legyen ott. Jöjjenek a vidékiek is!

2. Beszéljünk el a párt tagjaival. Értessük meg az új helyzetet! Csak az vállalja a párttagságot, aki betartja a szabályainkat, hajlandó dolgozni és fizeti a tagdíjat.

3. Teremtünk új pártot! A Munkáspárt legyen fegyelme-

zett, érdekelt tagok fegyelmelt közössége. Legyen olyan centralizált erő, amely demokratikusan hozza döntéseit, de azok végrehajtását megszervezi és azokat végre is hajtja.

A párt tagjaitól meg kell követelni, hogy rendszeresen fizessék a tagdíjat, erejüköz mérten dolgozzanak a párt szervezeteiben, és maradéktalanul hajtsák végre a párt döntéseit. A Központi Bizottság követelje meg a párt minden vezető szervétől, hogy tartassák be a pártfegyelm normáit, lépjenek fel a legkisebb fegyelmeléssel szemben. A pártban csak fegyelmelt dolgozó emberekre van szükség.

Elengedhetetlennek tartom a párt emberi, anyagi és szervezeti forrásainak maximális központosítását. Meg kell erősíteni a megyei elnökségek politikai és szervezeti irányító szerepét. Érvényt kell szerezni annak a szemléletnek, hogy az országban egy Munkáspárt van, és annak vannak megyei szervezetei, a megyékben is egy Munkáspárt van, és annak vannak területi szervezetei.

Centralizáljuk a két legfontosabb terület, Budapest és Pest megye pártirányítását. Hozzuk létre a Munkáspárt Nagy Budapesti Regionális Elnökségét.

4. Készüljünk az önkormányzati választásokra. Ne legyenek azonban illúzióink. Leszámítva néhány területet, nincs bejutási esélyünk. Ugyanakkor, néhány területen el tudunk indulni, propagálhatjuk a pártot, harcolhatunk céljainkért.

5. Szervezzük meg a párt 22. Kongresszusát. Őszig rögzítsük, hogy milyen pártot akarunk, és ennek szabályait írjuk be a szervezeti szabályzatba. Válasszunk vezetést azok közül, akik ezt az irdatlan munkát vállalják és álljunk mögéjük.

Honnan veszünk pénzt?

Az állami támogatás megszűnik. Eddig ebből finanszí-

roztuk a központi kiadásokat. Ebből adtuk ki a Szabadságot. Ebből tartottuk fent a székházat. Ebből fizettük kis létszámú munkatársi gárdánkat. Május elseje után mindezt meg kell szüntetni. Egy egészen kis létszámú csapatot őszig itt tudunk tartani, de csak azért, mert ezek az elvtársak lemondanak a törvényesen járó végkielégítésről. Őszre ez a pénz is véget ér.

Miből lehet a párt központi feladatait finanszírozni?

Egyrészt hosszú távon a támogatói forrásokból. Ez sok munkát és időt is igényel, de perspektívában ez járható.

Másrészt az erőink, a meglévő pénzünk koncentrációjából. A legtöbb nem mozgó pénzkészlet a budapesti szervezeteknél van, ezért mindegyiket itt kell a kint lévő pénzekkel a párt közös céljaira koncentrálni.

Harmadrészt tagságunk nagyobb tehervállalásából. A tagdíjat fizetni kell, és kívánatos lenne a tagdíjak lényeges emelése.

Indítsuk el az „Ezer párttag” mozgalom. Jelentkezzen ezer olyan párttagunk, aki hajlandó havonta ezer forintot fizetni a párt központjába tagdíjként. Havi egymillió forintból el tudnánk látni a feladatok jelentős részét.

Ha nem oldjuk meg a központ kérdését, a párt irányíthatatlanná válik, és felmorzsolódik.

Kedves Elvtársak!

Nem mondtam hangzatos szavakat. Nem tettem ígéreteket. Reális értékelést adtam. Nem mondom befejezésül azt sem, hogy éljen a Munkáspárt. A Munkáspárt élni fog, ha akarjuk. Élni fog, ha erőt veszünk önmagunkon. Élni fog, ha áldozatot vállalunk.

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT KÖZPONTI

A 2006. ÉVI PARLAMENTI VÁLASZTÁSOK ELSŐ FORDULÓJÁNAK ÉRTÉKELÉSÉRŐL

A Központi Bizottság áttekintette a 2006. évi parlamenti választások első fordulójának tapasztalatait, megvitatta a Munkáspárt szereplését, és megállapította az alábbiakat:

1. Az idei parlamenti választások lényege a magyar tőkésosztály két nagy csoportja közötti kiélezett küzdelem volt. A hatalmas levő szocialista-liberális csoport fogal-körömmel küzdött a hatalom megtartásáért, míg a konzervatív erők a kormány megszerzéséért. A küzdelmet különösen elkeseredetté tette az a körülmény, hogy a két hatalmi csoportosulás között 2002-ben kialakult viszonylagos egyensúly mind a mai napig megmaradt.

Ebben a helyzetben az MSZP-SZDSZ az egyik oldalon, a Fidesz a másik oldalon mindent megtehetett a lehetséges konkurencia kiiktatására. Teljes mértékben maguk alá gyűrték a médiát, milliárdokat költöttek a választók manipulálására. A kopogatócédulák gyűjtésekor mindkét pártcsoportosulás agresszív módon arra törekedett, hogy a kisebb pártokat már ebben a szakaszban kiszorítsa a választási küzdelemből.

A választási eredményeket döntő mértékben befolyásolta a manipuláció, amit a nagy pártok nagy tapasztalattal, és igen jelentős pénz ráfordításával végeztek. Elhittették a magyar munkásokkal, a dolgozókkal, hogy számukra a választás nem a tőke és a munka, nem a tőkés pártok és a Munkáspárt között van, hanem két tőkés párt, az MSZP és a Fidesz között.

A választások nem oldották meg a magyar társadalom egyetlen kérdését sem. A választások

nem járulnak hozzá a munkahelyteremtéshez, nem oldják meg a magyar mezőgazdaság gondjait, az egészségügy, az oktatás problémáit. Nem segítették a magyar parlament társadalmi bázisának bővítését, a munkás, a dolgozó, a kisember változatlanul nincs jelen a parlamentben. A választások nem oldották fel a két nagy csoportosulás közötti patthelyzetet sem. A választások után – akármilyen kormánya is legyen az országnak – cudar idők várnak a dolgozó emberekre. Velük fizettetik meg a választási ígéreteket.

2. A Munkáspárt nem érte el célját, nem jutott be a parlamentbe. A listán 0,41 százalékot ért el, ami 21 955 szavazatot jelent. A Munkáspárt rossz szereplésének több oka van:

A tőkés pártok kihasználták a polgári demokratikus rendszer minden eszközét, és sikerrel manipulálták az embereket, ez nem függött és nem függ a Munkáspárttól és nem is tudott el- lenni mit tenni.

Fontos tényező az is, hogy Európa-szerte a tőke erők mindent megtesznek a kommunista erők visszaszorítására, sőt megsemmisítésére. Ukrajnában elérték, hogy az emberek két tőkés csoportosulás között válasszanak, és így az Ukrán KP az idei választásokon csupán 3,6 százalékot ért el a korábbi 20 százalék helyett. Csehországban igyekeznek betiltani a cseh kommunisták ifjúsági szervezetét, így közvetlen nyomást gyakorolni magára a pártra a júniusi választások előtt. Olaszországban két nagy választási csoportosulásba kényszerítették minden pártot.

Csak azoknak engednek némi lehetőséget, akik kiegyeznek a kapitalizmussal, a tőke korlátlan uralmával.

A Magyar Szocialista Párt 2002 óta mindent megtehetett a Munkáspárt elpusztítására. Kizárták bennünket az állami televízióból. Nemegyszer szennyes rágalomhadjáratot folytattak ellenünk a szocialista-liberális médiában. 2004-től felkarolták, szervezték a párton belüli ellenzékét. Rajtuk keresztül igyekeztek leváltani a Munkáspárt vezetését, és a Munkáspártot az MSZP mellé állítani. Mikor látták, hogy a Munkáspárt többsége kivetí magából az ellenzékét, elősegítették új párt szervezését, bejegyzését, támogatást a körülötte való hírverést. A választásokon az MSZP több helyen is támogatta a Munkáspárt jelöltjeit, és jogi eszközökkel elérte a Pest megyei munkáspárti lista érvénytelenítését.

A választási sikertelenségnek voltak belső okai, és ezáltal ezeknek igen nagy szerepük volt. A Munkáspárt nem állított minden megyében listát, és az egyéni kerületek többségében sem tudta összegyűjteni a kopogatócédulákat. Ez csak részben írható a külső támadások számlájára, döntően a párt belső szervezetlensége, sok tagunk fegyelmetlensége és érdektelensége játszott ebben meghatározó szerepet.

3. A választásoknak voltak a Munkáspárt szempontjából kedvező tapasztalatai is.

A párt programja jó volt, reális választ adott az emberek gondjaira. Sajnálattal módon a Fidesz szinte minden egyes elemét átvette. Ez önmagában nem lett volna baj, de a szocialista-li-

berális sajtónak sikerült az emberekkel elhitettetnie, hogy e program semmi más, mint populizmus. Az aktív választók többsége nem a saját szemének hitt, hanem a propaganda állításainak.

Az emberek szívesen és rokonszenvvel fogadták a Munkáspártot. Becsülték 17 éves erkölcsi és politikai kitértésünket. Ez jó erkölcsi bázis a jövőre nézve is.

A választásokra sok-sok kitűnő jelöltet állítottunk, akik a párt fontos kérdéstartalékát képezhették a jövőben.

Ezen a választáson minden korábbinál aktívabb szerepet játszott a Baloldali Front-Kommunista Ifjúsági Szövetség.

4. A Központi Bizottság megerősíti a párt eddigi politikáját: a Munkáspárt senkit, egyetlen pártot sem támogat a 2006. évi választásokon. Tekintettel arra, hogy nem maradtak jelöltjeink a második fordulónban, a Munkáspárt nem vesz részt a választáson.

A Központi Bizottság felszólítja a párt tagjait: ne menjenek el április 23-án a szavazásra!

A Központi Bizottság megállapítja, hogy a párt tagjainak túlnyomó többsége következetesen képviselte és képviseli a politikánkat. Néhány helyen azonban előfordultak sajnálatos fegyelmelések. A Központi Bizottság elítéli mindazokat a párttagokat, akik a párt ismert politikája ellen, az MSZP támogatására szólítottak fel. Felszólítja a helyi párt szervezeteket: vonják le a szükséges politikai és személyi következtetéseket.

Állami támogatás nélkül is lehet élni

Mint ismeretes, a Munkáspárt csak 0, 41 százalékot ért el a választásokon, ezért az állami támogatás május elsejétől megszűnik. Ennek következményeiről és a szükséges intézkedésekről kérdeztük Karacs Lajosné, a Munkáspárt alelnökét.

– Mit jelentett pontosan az eddigi állami támogatás?

– A törvény szerint minden párt, amelyik egy százaléknál többet kap a választáson, jogosult állami támogatásra. Mi a 2002-es eredményünk alapján havi mintegy hárommillió forintot kaptunk. Ezt veszítettük most el.

– Milyen szerepe volt az állami támogatásnak a párt életében?

– A Munkáspártban a következő gyakorlatot alkalmaztuk. A tagdíjak nem kerültek a központba, a tagdíjakon osztoztak a megyei, illetve budapesti szervek és az alapszervezetek. Az állami támogatásból a központ fizette a párt közös kiadásait. Így például mind a mai napig fenntartottuk A Szabadság újságot. Fenntartottunk egy kicsi munkatársi gárdát. Szerveztük a kampányokat, a párt általános életét. Üzemeltettük a párt budapesti székházát. Ezt most fel kell adni, legalábbis addig, amíg pénzt nem szerzünk.

– Hogyan tovább?

– A Központi Bizottság szombati ülése megállapította, hogy a párt központi szerveinek működése május elseje után nem tartható fent. Egyszerűen nincs rá pénz. Azonnali intézkedéseket kell tenni, mert egyelőre nincs más pénz. Ez azt jelenti egyebek között, hogy a központi székház helyiségeit átmenetileg bérbe kell adni, és ebből kell fedezni a fenntartási költségeket. Ennél sú-

lyosabb az, hogy a párt központi munkatársait a Munkatörvénykönyv előírásai szerint május 1-jei hatállyal el kell bocsátani. Ez nagyon kínos és fájdalmas intézkedés, de nem tudunk mit tenni. Számítunk arra, hogy találunk elvtársakat, akik társadalmi munkában elvégeznének sok munkát, de ez még kevés. A központ megmentése alapvető érdekünk.

– Mi lesz A Szabadság hetilappal?

– A Szabadság kiadását átmenetileg fel kell függeszteni. Május elseje után a lap nem fog megjelenni. A Szabadság folyamatosan veszteséget termel. Ennek döntő oka, hogy a tagság elvárija, hogy jelenjék meg az újság, de nem veszi meg, nem fizet elő rá. Leszámítva néhány száz támogatót, nem segíti a lap kiadását. Ezt így nem lehet folytatni. A lap megjelenik majd internetes kiadásban. Tervezünk valamilyen tájékoztatót bulletint is, de A Szabadság mint politikai hetilap egyelőre leáll. Tudom, hogy sokan háborognak. Nem háborogni kell, pénzt kell gyűjteni, és akkor visszatérhetünk az újságra.

– Lehet-e egyáltalán állami támogatás nélkül élni?

– Természetesen lehet! Előnkünk ezerszer elmondta, hogy Lenin pártja nem kapott állami támogatást a cári államtól, mégis kiadták a Pravdat, működtették a pártot, szervezték a forradalmat. A lenini pártnak olyan

Karacs Lajosné

nagy emberek gyűjtöttek pénzt, nagyon sok pénzt, mint Maxim Gorkij.

– De mondok mai példát is. A japán kommunisták elvből nem fogadnak el állami támogatást, mert emiatt a kommunista párt bizonyos mértékig függene a tőkés államtól. Az újságukat viszont megtanulták saját erőből terjeszteni. A japán kommunista minden nap azzal kezdi az életét, hogy munka előtt bemegy a kerületi szervezetbe, felveszi a friss újságot, és 5-6 előfizetőnek kiviszi a párt lapját. Ingyen, társadalmi munkában! Persze, a japánok mögött nyolcvan éves tapasztalat van, mi csak másfél évtizede tanuljuk.

– Mit jelent az Ezer Párttag Mozgalom?

– Felvettem a KB ülésén, hogy sok olyan párttag van, aki a tagdíján felül képes lenne egy éven át legalább havi ezer forinttal támogatni a központ fenntartását. Ez havi egymilliót jelentene, ez a minimum, amiből valami lehet kezdeni. Kérem őket, írjanak nekem, hívjanak telefonon, és megbeszéljük a technikai részleteket. A lényeg minimum havi 1000 forint egy éven át.

– Élni fog a párt ilyen körülmények között?

– Ez kizárólag rajtunk múlik. Ha mindenki hajlandó áldozatot vállalni, hajlandó sok pénzzel támogatni a pártot, ha mindenki hajlandó fegyelmetten dolgozni, túléljük a nehézségeket.

– Amit azonnal meg tudunk tenni, ez a meglévő pénzünk jobb felhasználása.

Ezért azt kérjük a budapesti és Pest megyei szervezeteinktől, hogy a meglévő pénzkészleteiket április 30-ig fizessék be a központba. Az a furcsa helyzet van, hogy vannak jól menő helyi szervezetek, de nincs pénz a központra. Lássuk be, elvtársak, hogy központ nélkül nem lehet.

– Mindez azonban csak átmeneti megoldás. Az igazi megoldás abban van, hogy mi, tagok vállaljunk jóval nagyobb részt a terhekben. A KB ülésén Szűcs Attila Pest megyei KB-tagunk javasolta, hogy a tagdíj legyen ezer forint. Ebben nem döntöttünk, de egészen biztos, hogy száz forintos tagdíjából nem lehet pártot építeni. El kell dönteni, mit akarunk. Ha akarunk pártot, akkor áldoznunk kell!

– Mit jelent az Ezer Párttag Mozgalom?

– Felvettem a KB ülésén, hogy sok olyan párttag van, aki a tagdíján felül képes lenne egy éven át legalább havi ezer forinttal támogatni a központ fenntartását. Ez havi egymilliót jelentene, ez a minimum, amiből valami lehet kezdeni. Kérem őket, írjanak nekem, hívjanak telefonon, és megbeszéljük a technikai részleteket. A lényeg minimum havi 1000 forint egy éven át.

– Élni fog a párt ilyen körülmények között?

– Ez kizárólag rajtunk múlik. Ha mindenki hajlandó áldozatot vállalni, hajlandó sok pénzzel támogatni a pártot, ha mindenki hajlandó fegyelmetten dolgozni, túléljük a nehézségeket.

– Munkásunktól

ERŐTLEN, ERŐS CIVIL SZERVEZETEK

A minap a Parlamentben járva, a felsőház teremben óhatatlanul az fordult meg az ember fejében, vajon ki mindenki ült már a padosorokban! Herceg Eszterházy, Keglevits gróf, a keszthelyi Festetics (aki még Horthy sem ismerte el, megrögzött kiráypárti volt), a hercegprímás Serédi, József nádor – és többiek. Alig hihető, hogy érdemben beleszóltak a törvénykézésbe, de „urambátyáimnak” ideális találkahely volt...

Most, hogy gyakorta arról esik szó, talán kétkamarás lenne az országgyűlés, akkor a civil szervezeteket illetné meg e terem.

Gyökerek a múltban

A rendszerváltás megnyitotta a kapukat – kik előtt is? Nos, talán ne idézzük a figurákat, hiszen mindannyian tudjuk, mi és hogyan történt. Egymást váltogatják a kormányzásban olyanok, akik „jókor voltak jó helyen”, s maguknak vindikálhatják a nép, pardon a nemzet képviselőiténél jogát! Még az sem zavar senkit, hogy közben szállóigévé lett Josip Tot és Kaja Ibrahim neve!

Egyre keserűbb szájjal fordult el a polgár az országos politikától, gondolván, többet jelent számára a helyi ügyek sokasága. Már működött sok éve, gyakorta a Hazafias Népfront égisze alatt, többféle klub, egyesület, például a falukronika írására, a helytörténet kutatására, településfejlesztésre, hagyományőrzésre. Inkább ezeket támogatta, erősítette a lakosság, na meg újabbakat is hozott létre. Mint például a „zöldek”, a környezet- és természetvédő mozgalmat.

Tény, hogy a helyi önkormányzatok mellett egyre-másra alakultak a különböző csoportosulások a civil rendszer jegyében, ma már a számukat sem tudni, de feltehetően hatvan-ezer körül vannak. Különösen életképesek a nyugdíjas szervezetek, klubok, a közművelődés, a versmondó, illetve népitánc-és énekkarok, a nagy tájbemutatók feletti védnökséget, munkásságát felvállaló formációk. De nem kevésbé tartalmas munka folyik az iskolai nevelés, a fogyatékkal élők megsegítésére, a különböző hobbitervekenyesség összefogására alakult civil szervezetekben.

Csak pályázatok útján

E munkásság révén sokmillió társadalmi érték létrehozásáról van szó. Am munkálkodás közben jönnek rá – meglehet, előbb is –, hogy mindenféle tevékenység pénzbe kerül. A kapcsolattartás, postai levelezés vagy telefon útján, a teremlélet, a fűtés, a világítás pénzigényes...

Mit lehet tenni? Kalapoz a lelkes gárda: eljut a minisztériumhoz, a polgármesterhez, a megyéhez és nyújtja a markát! A lelkesedést viszont lehűti az új, mondhatni Európától kapott rendszer: csak pályázati úton lehet támogatáshoz jutni, ahol zsűri, kuratórium, egyszóval testület dönti el, hogy ki mennyit kapjon.

De valahol ott van a kutya elásva, hogy nem mindenki kap. Ahogy az öreg prímás mondta a brácsásnak: „járni, jár, de nem jut”! Vagyis mindössze a bírósági bejegyzéssel bíró szervezetek esélyesek a pénzekre. S eközben is létezik fokozat: közhasznú, kiemelten közhasznú egyesület. S amíg a társaság „pályázatképes” lesz, addig bankszámlát kell nyitni, köz-

jegyzővel hitelesíttetni az alapszabályt, bejegyzési kérelmet stb., a banknak pedig nyitó összeg kell, s a közjegyző is a piacról él!

S hátra van még az esély! Vagy nyer, vagy nem nyer a civil szervezet. A pályázatot viszszaadobni bármely kiíró szervnek joga van, mégpedig indoklás nélkül! Így aztán nem csoda, hogy hamarosan észbe kapott az üzleti élet, s egyre-másra alakulnak a pályázati káéfték, béték, miegymások, amelyek megfelelő díjazásért, gyakorta sikerdíjért „holtbiztosra” ígérik a pályaművek szakzszerű elkészítését... De találkoztam olyanokkal is, akik más, rokon szervezetek pályázatát, bejegyzési kérelmét „másolták” le, s az egyikét elfogadták, a másikat nem!

A polgári kormány idején csak néhány százmillió összeg állt rendelkezésre a civil társaságok támogatására. Különben is, ne akarjanak ott kereskedni, ahol másoknak szólni a feladat, na meg a – pénz. A múlt esztendőben viszont a Nemzeti Civil Alap már kilencmilliárd forintot biztosított a működésre, támogatásra. Ez utóbbi vezetőtestülettel, kollégiumokkal rendelkezik, választott emberekkel, akikről hihetnénk, hogy felelősséggel is tartoznak a kiosztott pénzért!

Mégis, a TÉT, a Társadalmi Érdekegyeztető Tanács társelnöke, Bányász Rezső egykori nagykövet és kormányzóvivő arról panaszkodott, hogy hónapok óta gondot okoz a telefonszámla, a helyiségbér kifizetése, mert az ígért pénz nem érkezik meg! A Magyar Újságírók Szövetsége nyugdíjas klubjának titkára, Horváth Jenő pedig azt mutatta ki, hogy a kapott negyven ezer forint működési költségből 18 ezer forint a különböző adókra megy el.

A polgári körök nem!

Rászorultság: ugyancsak mások jeleztek, újabban sok-sok visszaélés történik az emberek adakozási hajlandóságával. Ismernek olyan civil szervezeti vezetőket, akik inkább teherautót bérel és úgy juttatja el a tagság által gyűjtött adományt az adott helyre. Idős embereket károsítanak meg karitatív mozgalmak nevével visszaélve.

A kuriózumok sorában szükséges arról is szót ejteni, hogy létezik egy társadalmi formáció: a polgári körök együttese. Kínjában hívta össze a múlt választásokat elvesztő ellenzéki párt. Ezek nem civil szervezetek, nem akarják valami oknál fogva bejegyeztetni magukat a bíróságon, nincs költségvetésük, sem alapszabályuk. Ennél fogva érdemi munkát sem nagyon végeznek mondjuk, a település érdekében, de bizonyos politikai akciókban az idézett párt nagyon számíthat rájuk...

Nagyon meggondolandó ennél fogva, hogy hová álljunk, mit támogassunk, vagy még inkább, mely civil szervezetek munkájában vegyünk részt.

Mártonfy

BIZOTTSÁGÁNAK HATÁROZATAI

A PÁRT 22. KONGRESSZUSÁNAK ÖSSZEHÍVÁSÁRÓL

1. A Központi Bizottság 2006 őszére, előreláthatólag szeptember végére összehívja a Magyar Kommunista Munkáspárt 22. kongresszusát.

2. Javasolt napirend: A Munkáspárt helyzete és tennivalói. A KB, PÜEB, a KPEB beszámolójának megvitatása.

A párt elnökének megválasztása.
A párt új szervezeti szabályzatának elfogadása.

3. A Központi Bizottság következő ülésén dönt a küldöttdelegálás rendjéről és egyéb kérdésekről.

4. A párt megyei és budapesti vezető szervei május-június folyamán beszélgetnek el a párt tagjaival. Értessék meg a párt helyzetét. Kérdezzék meg a párt tagjait: vállalják-e a továbbiakban is, hogy a párt tagjai maradnak? Ha igen, minden párttag nyilatkozzon arról, hogy végrehajtja a párt politikáját, fizeti a tagdíjat, erejéhez mérten dolgozik egy pártszervezetben.

A PÁRT SORON KÖVETKEZŐ FELADATAIRÓL

1. A Központi Bizottság – a választások tanulságaiból is okulva – szükségesnek tartja, hogy a Munkáspárt fegyelmetten tagokból álló, jól szervezett, hatékony párttá fejlesszük.

A párt tagjaitól meg kell követelni, hogy rendszeresen fizessék a tagdíjat, erejükhez mérten dolgozzanak a párt szervezetiben, és maradéktalanul hajtsák végre a párt döntéseit. A Központi Bizottság elvárja a párt minden vezető szervétől, hogy tartassák be a pártfegyelem normáit, lépjenek fel a legkisebb fegyelemsértéssel szemben is. A pártban csak fegyelmetten, pártmunkát végző emberekre van szükség.

A Központi Bizottság szükségesnek tartja, hogy a párt életét meghatározó kérdésekben a párt aktív tagjai döntsenek. A rendezvények időpontját az aktív dolgozók elfoglaltsága alapján határozzuk meg. A párt vezető tisztségeibe is vonjuk be őket.

A Központi Bizottság szükségesnek tartja a párt emberi, anyagi és szervezeti forrásainak maximális központosítását. Meg kell erősíteni a megyei elnökségek politikai és szervezeti irányító szerepét. Érvényt kell szerezni annak a szemléletnek, hogy az országban egy Munkáspárt van, és annak vannak megyei szerveze-

tei, a megyékben is egy Munkáspárt van, és annak vannak területi szervezetei.

2. A Központi Bizottság elsőrendű feladatnak tekinti a budapesti és a Pest megyei pártszervezet erőinek és lehetőségeinek koncentrációját.

A Központi Bizottság szükségesnek tartja, hogy a 22. Kongresszusig a párt elnöke és elnöksége közvetlenül vegyen részt a budapesti és a Pest megyei pártszervezet irányításában, és biztosítsa a budapesti és Pest megyei pártmunka centralizálását.

A Központi Bizottság ennek szellemében felfüggeszti a párt budapesti és Pest megyei elnökségének tevékenységét.

Létrehozza a Munkáspárt Nagy-budapesti Regionális Elnökségét a párt elnökének vezetésével. A Nagy-budapesti Regionális Elnökség tagjai a párt elnökségének tagjai. A Központi Bizottság felhatalmazza az elnökséget, hogy a párt más tagjait is kooptálhassa.

3. A Központi Bizottság felkéri a párt megyei elnökeit: két héten belül készítsenek értékelést a választások helyi tapasztalatairól, tegyenek javaslatokat a párt további tennivalóira.

Megválaszolatlan kérdések

Legtöbb társadalmi rendszernek kínos a saját keletkezéstörténete. A mostani is közbüki tartozik. Ezt is a többség előzetes megkérdezése nélkül, legsúlyosabb következményeinek célzatos elhallgatásával hozták létre. Következésképp ennek ideája is fonákjára fordult a megvalósulásban.

A rendszerváltás idején kormányrúdhöz seregett politikai elitagok nem pragmatikus szövegeket hangoztattak, hanem az erkölcsi és főképp ideológiai érvek hangosították elsöprővé. Nem azt szajkózták, hogy a szocializmus megbukott, mert képtelen volt a fejlődésre (ezt a teóriát csak később agyalták ki), hanem azt, hogy hazugok, panamázók, istentelenek és hazaárulók voltak a vezetői, akik ráadásul nem dolgoztak, mégis jól éltek!

Emlékszem, vehemens kommunizással körítve milyen fergeteges tapsot lehetett aratni egy ilyen szónoklattal. Am akik a demagóg frázispufoztatás közben megdicsőülten hallgatták az ovációt anno, nem sejtették, hogy ezzel milyen magasra állították a mércét önmaguknak, s persze utódaiknak.

Az a rendszerváltásra föl-kent potenciális törvényhozó, aki az „első szabad választás-kor” teli torokkal üvöltözte, hogy a régi rendszer politikai mekkora fizetéseket vetek fel munka nélkül, kapitalisztikusan megfizetett forradalmárként milyen alapon hivatkozik arra, hogy plenáris ülések idején akad fontosabb teendője a törvényhozói munkánál? Egykori országgyűlési képviselőként szabadon némi összehasonlítást tennem. A Kádár-rendszer utolsó törvényhozásának tagjait (bizottsági tagokat, tisztségviselőket is beszámítva) egységesen ötézer forint költségtérítéssel dotálták havonta. Emellett közúti járműveken ingyenes közlekedési lehetőséget biztosítottak részükre. Ezzel szemben a mostani képviselők többsége – akik egy bizottság tagjai és Budapest 100-200 kilométeres körzetében laknak – a költségmentes utazáson felül több száz ezer forint fizetésben és ugyanannyi költségtérítésben részesülnek. Ezenfelül az Országgyűlés Hivatala lakást bérlet számukra a fővárosban. Hab a tortán, hogy minden képviselő alapdíja öt-

ven százalékának megfelelő összegért – szintén a hivatal terhére – titkárt alkalmazhat.

Vajon mennyire tartható magától értetődőnek az olyan politikusi magatartás, hogy valaki ma a frakciófegyelem szükségét bizonygatja, miközben korábban lebólogatójánosozta elődeit? Azok a vesztegető vagy megvesztegethető politikusok, akik panamázásokkal vádolták meg a Kádár-rendszer országgyűlési képviselőit és egyéb tisztségviselőit (milyen sokan tették ezt annak idején), válaszolhatnának arra a profán kérdésre, hogy a napjainkban az elposványosodott politikai közélet szereplőiként miként néznek szegényérzet nélkül a tükörbé? S emellett miként élik meg, hogy szorgoskodásuk következtében százszámra kényeszerültek munkanélküliségre?

Ciklusról ciklusra csönd lengi körül e kérdéseket. Talán azért van így, mert senki nem kötelezi választásra az illetékeseket. A hatalmon lévők szavait, be nem váltott ígéreteit az állampolgárok csak egymás között szokták firtatni. Holott csattanós választ a szavazóurnánál adhatnának nekik.

S. B.

A sorsfordító értelem nyomában

Gyakran nézelődöm a történelem düledező oszlopai között, megsárgult papírok dohos, múltat idéző levegőjében, vérmézők tájkán, mindenütt, ahol az ember épített és rombolt, született és temetett. Több ezer esztendeje születnek és eltűnnek eszmék és ideológiák, váltják egymást és újak keletkeznek. Ami tegnap népszerű volt, ma felháborodást vált ki, de vannak örök eszmék és vágyak, amelyek időről időre megmozgatják a társadalmat, végigvonnak az országokon és megváltoztatják a nemzeteket.

Történjék bármi is, a forradalmak mindig előbbre viszik az emberiség szekerét. Az el nem ismert, az elfeledett, a kevesek forradalmi is! Hiába égették meg Dózsát és üldözték Apáczaikat, hiába gyilkolták meg Ságvárít és kergették halálba József Attilát, mégis győztek. Sokan voltak ellenük, s alig néhányan velük. Ki örítte meg jó emlékeztetőben a gyilkosokat? A hősök példaképeink, valóság-

gos tankönyvek ők. A jövőt formáló értelem birtokosai és védelmezői mindig kevesen voltak, és sokan, nagyon sokan kiáltottak rájuk halált.

Emlékezzünk 1989–90-re, amikor a magukat demokratáknak nevezők szétverték gazdaságunkat, és a szabadság nevében bezúzták, kidobták, jobb esetben eladták a marxista forradalmi ideológiát hordozó könyveket. Eszeveszett düh és ostobaság keveréke volt ez a primitív rombolás, szobordöntögetés, a jelen szétverése.

Akkor egy jobb jövő reményében választották meg az emberek a doktori címekkel álcázott kretén és agresszív kormányt. Hagyták, hogy a szakértelem és ezenfelül a józan emberi értelem minimumával sem rendelkező lecsúszott nagypolgárok, félművelt és pösz gondolkodású „vitézek” romba döntse a hazát, amit szüleink pusztá kézzel kapartak ki a háború szennyéből és építettek életképesre.

Ma is sikerült ugyanaz! Milliárdos liberálisok vörös festéket fröccsentettek fáradt szemekbe. A technikai fejlődés vívmányaival ékeskedve ültek a nyakatokra megint.

Az olcsó mobiltelefon, a világháló, a színes újságok tömege csak akkor élvezhető, ha társulnak hozzá az emberi élet fenntartásához szükséges alapvető elemek: lakás, munka, kenyér, orvos, iskola. Csak az élvezheti a liberális milliárdosok nélkül is végbemenő fejlődést, aki nem fagy meg és nem esik össze az éhségtől. Tudjuk, ez olyan rendszer, ahol a legfőbb érték a pénz. Az ember arra jó, hogy elartsa a parlamenti képviselőket, akik négyévente szavazatért kuncsrogznak, és a kizsákmányoló osztályt, amely anyagiakban tehető, de szellemikben és emberiségben béna és erkölcsi nincsenek. De eljön majd az az idő, amikor a fáradt szemek újra kinyílnak és megint a valódi haladás lesz a főszerep!

Fogarasi Zsuzsa

KOMMUNISTA BÍRÁLAT

(RADNÓTI MIKLÓS
„TÖREDEK” CÍMŰ
VERSE UTÁN
SZABADON)

Olyan hazában élek én,
Ahol virágon könny a harmat,
S beígért Kánaán helyett
Sok százezer sýnlódó jajgat.

Olyan hazában élek én,
Ahol élő fáknak rág a szú;
S embersorsokat öröli
Az eszme szította háború.

Olyan hazában élek én,
Ahol kókadt a virágos rét,
Mert bűzös posvány táplálja
Vízre szomjas, tikkadt gyökerét.

Olyan hazában élek én,
Ahol az eb gazdáját marja,
Remélt szabadságból a nép
Csak az üres fecsegést hallja.

Olyan hazában élek én,
Ahol bárányt színlelt a farkas,
S préda-közelben feléledt
Ősi vadösztone: az aljas.

Olyan hazában élek én,
Ahol sikké vált a gyűlölet;
Gazok szórnak igazakra
Ásatag szándékkal kénkövet.

Olyan hazában élek én,
Ahol vak világtalant vezet,
S szívzaggató keserűség
A tömegnyomorra fog kezét.

Olyan hazában élek én,
Ahol nemest silány uralja,
Sok tollasodott naplopó
A jólét ódját szavalja.

Olyan hazában élek én,
Mely torz ideáktól kárhozik,
S panamázók sokasága
Mammon templomában áldozik.

Dr. Südi Bertalan

Féljenek az önmaguk ellen vétkezők

Jókai Anna egyik könyvének címe azt sugallja az olvasóknak, hogy Ne féljete, mármint az öregedéstől és a haláltól. A nagyszerű regény nemcsak nyugtatja a halálfélelemtől szenvedőket, hanem segítséget is ad a helyes életvitelhez, ami elviselhetővé teszi a mindennapokat. Akik figyelnek önmagukra, vigyáznak az egészségükre, azok szervezetük működését illetően biztonságban vannak, tehát nincs mitől félniük. De sajnos nem mindenki így gondolkodik és cselekszik.

A szegedi belgyógyászati klinikára indultam az egyik régi kollégámat látogatni. A trolimegálló környékén láttam azt az ötven év körüli férfit, aki mindennap arrafelé botorkál, vagyis bal lábát húzza, botjával próbálja segíteni a sánta járását. Jobb kezével állandóan egy teli szatyort szorongatja, s szájában mindig füstöl a cigaretta. Amíg vártunk, megkérdeztem tőle, hogy mi a baja a lábának.

– Olyan nagy az érszűkület, hogy a vér éppen csak csöpög a lábszáramban. Le is rokkantostítottak, és gyógy-szereket szedek.

– *Miért nem hagyja abba a dohányzást?*

– Megszokásból szívom, de kevesebbet, mint annak idején. Most naponta egy doboznál több nem fogy el.

– *Az rengeteg. Nem fél, hogy esetleg levágják a bal lábát?*

– Ebbe sokszor belegondolok, s valószínű, hogy az idegességemet próbálom nyugtatni a cigarettával. Pedig mondják az orvosok, hogy örökre hagyjam abba, mert előbb-utóbb nagy baj lesz.

Egy hónappal ezelőtt a kollégámat mentő vitte a klinikára. Megállapították az infarktust, s az intenzív kezeléssel sikerült megmenteni az életét, nemrég normál körte-rebbe vitték, ahol nyugodtan, kiegyensúlyozottan és komolyan fogadkozik.

– Minden reggel úgy kezdődött, hogy miután felkeltem, a hűtőből kivettem a pálinkásüveget, s míg megfőtt a kávé, megittam egy felezt. Aztán következett a méregerős kávé, persze cigarettával együtt. Tudod, szakmai ártalom a benti idegesség, jöttek újabb kávék, újabb rágyújtások, s az örökös lótas-futásban enni sincs ideje, kedve az embernek. No, de ennek vége. A pálinka és a kávéívás, valamint a cigarettázás mindörökre befejeződött. Azzal kezdtem majd a napot, hogy megreggelizem, felszedek néhány kilót, s nem leszek ilyen csontsovány.

Miközben hallgattam a kollégám jogos fogadalmát, az egyik ágyban fekvő idősebb beteghez megérkezett a felesége. A teli kosarából pakolni kezdett, s kivett egy kétlitres kólás üveget, s a benne levő italnak fehér volt a színe.

– *Bocsásson meg a zavarásért, de fehér színű kólát még sohasem láttam – jegyeztem meg mosolyogva.*

Az asszony is mosolyogva válaszolt:

– Bor van benne, de eldugjuk az éjjeliszekrény aljába, ott az ápolónők nem veszik észre. Különb is a férjem gyomorfekélye teljesen rendbejött, nem hány, s a széklete sem véres. Hoztam neki a tavalyi vágásból szalonnát, mert nagyon szereti, s utána otthon is mindig megiszik egy-két pohárral. Biztos nem a szalonnától meg a bortól kapott gyomorfekélyt, úgyhogy kár lenne ezeket megvonni tőle. Hoztam rágót is, nehogy megérezzék, hogy bort ivott.

Ne féljete! – sugallja Jókai Annak azoknak, akik rettegnek az öregségtől, a haláltól, s regényében arra is utal vagy legalábbis kicseng belőle, hogy a normális életvitelnek milyen nagy a jelentősége, amit mindannyiunknak figyelembe kell – kellene – venni.

Tarnai

HAZÁM

Ha egy szám után két meghatározás található, az első a vízszintes.

MEGHATÁROZÁSOK:

1. József Attila fenti című szonettjéből idézzük; az első sor. – Músonon felül előadott szám. 2. Oppozíció. 3. To be, or not to be, ... is the question; lenni vagy nem lenni, ez itt a kérdés. 4. A tantál vegyjele. 5. Hullat. 6. Olasz szerelem! 7. Szocialista politikus (Katalin). 8. Kis Elemér. 9. Regevégl! 10. Elme. 11. A lét határozza meg. 12. Nemesi birtok elidegeníthetetlen volta 1848 előtt. 13. Paróka. 14. ... gloriósus; hetvenkedő katona. 15. A világ csendőre. 16. Épületszárny. 17. Áramszedővel működő busz. 18. Lusta. 19. ... avagy a végzet; Voltaire meseregénye. 20. Vietnam régebbi neve. 21. Mátraaljai falu. 22. Fekete István gólyája. 23. Zoltán ...; táncdalénekesnő. 24. Mentség, ürügy. 25. Az USA úrhivatala. 26. Dátumrag. 27. Nőstény disznó, tájszóval. 28. Fogával tépve valakin sebet ejtő. 29.

Ügyet lebonyolít. 30. A fő síta irányzat követője, régebbi átírással. 31. Ennivalóból lemetezett keskeny darab. 32. Kiváltásos vezető réteg. 33. Szűk körű önző érdekszövetség. 34. Fohász. 35. Göd határai! 36. Oxid, elavult szóval (ÉLEG). 37. USA-tagállam. – Becézett Aranka. 38. Alma...; Almati korábbi neve. 39. Az a másik. 40. Jet...; kététemű motoros, vízsugár-meghajtású vízi jármű. – Az idézet második, befejező sora. 41. Tengeri, tengerparti, tudományos szóval. 42. Dél-Amerikában honos darufajta. 43. Növényi ivarszerv. 44. A buzérgyökér festőanyag. 45. Szomorú szerepeket játszó színész. 46. Vallástörténész, bölcselő, Kelet-kutató; fő műve a Jézus élete (Joseph, 1823–92). 47. Kortyolnivaló. 48. A tavak városa a Dunántúlon. 49. ... home; menj haza. 50. Kézjelzéssel arra a helyre hív. 51. Vízszintes 23. beceneve. 52. Járművön nagyobb távolságot tesz meg. – Hatalmában tart. 53. Megfontolt, felelősségteljes. 54. A mirigyhám jóindulatú daganata. 55. Értékesítő. 56. Shakespeare nyelve. 57. Tarol. – Robespierre szülővárosa. 58. Zokogni kezd! 59. Dunántúli megye. 60. Cseh-

szlovák szakszervezeti vezető volt (Aloi). 61. A kiló százada. 62. Hacsaturján személyneve. 63. Könnyű kékszólóbor. 64. Károly herceg néhai neje. 65. Fel, németül (AUF). 66. A galamb rokona. 67. Barázdabillegelő! 68. Ca d' ...; a velencei Aranypalota. 69. Rock ... roll; könnyűzenei irányzat. 70. Gyermekekünk gyereke. 71. Asszonynev-képző. 72. ...-kum; közép-ázsiai sivatag. 73. Végtelen ige.

Horváth Imre

1	2	3	4	5	G	6	7	SZ	8	9	10	NY	11	12	L
13						14							15		↓
16				17	18					19	20				
21			22		23					24		25			
26				27	28			29			30				
31		32					33		34					35	
	36						37		38					39	A
40				41	42								43	44	
A		45	46							47	48				
49	50		51						52						53
54		55					56		57					58	
59					60		61				62	63			
64				65		66					67		68		
69				70	71						72	73			
G				L							Z				

Sokan igénylik a bölcsődei ellátást

Az anyák, miután világra hozták gyermeküket, többnyire arra kényszerülnek, hogy mielőbb visszamenjenek dolgozni. Azért nem maradnak otthon a kisbabájukkal, mert a gyed, a gyep nagyon kevés, a kis pénzből és az apa fizetéséből nem tudják fenntartani a családot. Vagyis mindkét szülőnek muszáj dolgoznia. Nincs más választás, mint az, hogy a gyereket beadják a bölcsődébe. A szegedi csemeték felvételéről, az elhelyezésükről, napközbeni ellátásukról, gondozásukról Lihotzkyné Láng Ildikóval, Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzat Bölcsődei Igazgatóságának igazgatójával beszélgettünk.

– Mikor jött létre a bölcsődei igazgatóság és mi a feladata?

– 1972 óta működik az önkormányzati fenntartású önállóan gazdálkodó intézményünk, amelynek az a feladata, hogy a szakmai feladatokhoz szükséges személyi és tárgyi feltételeket biztosítsa. Vagyis az igazgatóság szerzi be a bölcsődék működéséhez szükséges bitorokat, textíliákat, játékokat, tisztítószereket, munkaruhákat, egyebeket. A gyerekek reggelijét, tízórait, ebédjét, uzsonnáját egy kft. készíti el és szállítja a bölcsődéknek, s az étkeztetésért az igazgatóság fizet.

– Hány bölcsőde működik Szegeden, mekkora a gyermeklétszám, s a szülőknek mit kell tenniük a három év alatti kicsi elhelyezése érdekében?

– A város különböző részein tizenöt bölcsőde működik, s nyolcszázötvenkettő a férőhelyek száma. Tavaszszal történnék a beiratások, de tulajdonképpen egész évben folyamatosan a gyerekek felvétele, amihez alapvetően az szükséges, hogy a szülők dol-

gozzanak. Bár előfordul a szociális rászorultság alapján történő felvétel is. Reggel fél hattól este fél hatig lehetnek a gyerekek a bölcsődékben, ahol 302 fő biztosítja az ellátásukat. Ebből a szakmai létszám 206 fő, vagyis ennyi bölcsődevezető, gondozónő, szaktanácsadó dolgozik a tizenöt intézményben, a többi gazdasági, műszaki alkalmazott.

– Milyen elemekből tevődik össze a napközbeni ellátás, szakkereset gondozás és nevelés?

– Az intézményi szakmai programmal összhangban a bölcsődék egyéni arculatuknak megfelelő szakmai programjuk alapján valósítják meg a kisgyerekek ellátását. Például a Vedres utcai bölcsődében kilenc férőhelyen van lehetőség sérült gyermekek gondozására, akiket gyógy pedagógus, konduktor, logopédus, valamint több szakirányú végzettségű gondozónő lát el. A Rókusi körúton levő Síha közti bölcsődében pedig az alapellátáson túl

családi nevelést támogató szolgáltatásként játszótérrel is rendelkezik. A játszótérrel vezetjük be, amely óránként kétszáz forintba kerül a szülőknek. A játszótérben a gyerekek kedvező feltételek között, barátságos légkörben, az életkori sajátosságainak megfelelő játékok között tölthetik a délelőtti, délutáni órákat. A szülők figyelemmel kísérhetik gyermekük kreativitását, baráti kapcsolatokat alakíthatnak ki, megbeszélhetik az őket

érintő gyermeknevelési, gondozási problémáikat.

– Három évvel ezelőtt elhatároztuk, hogy a ránk bízott gyermekek egészségének megóvása érdekében bölcsődéinkben sószobát alakítottunk ki. Önkormányzati támogatással és pályázatok elnyerésével a tervünket meg tudtuk valósítani, s jelenleg minden bölcsődében működnek kis „sóbarlangok”, amelyek asztmás, allergiás és felső légúti hurutos gyerekek kezelésére, illetve a betegség megelőzésére alkalmasak.

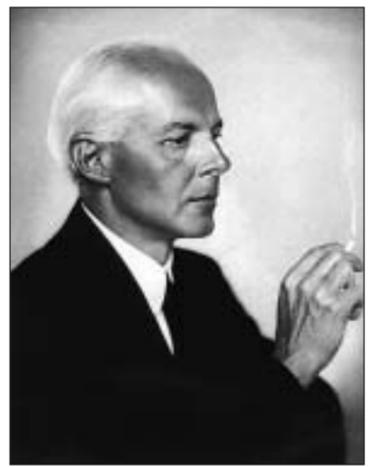
– Milyen kapcsolatot tartanak a szülőkkel?

– Minden bölcsődében rendezünk ügynevezett szülőcsoportos beszélgetéseket, melyeknek során lehetőség nyílik arra, hogy a szülők elmondják a gyermekükkel kapcsolatos érzéseiket, problémáikat, gondjaikat. Célunk a kapcsolattartás kiszélesítése, hangsúlyozva a család védelmét, a család kompetenciájának erősítését. Ennek érdekében a szülővel történő úgymond beszoktatáson, szülői értekezleteken és szülőcsoportos beszélgetéseken kívül színvonalas bölcsődei rendezvények – farsang, anyák napja, nyílt nap, gyermeknap, családi délután, télapó ünnepség, karácsony – biztosítanak lehetőséget az együtt gondolkodásra, egymás segítésére. Tavaly óta bölcsődei börzét rendezünk, ahol saját standján a tizenöt intézmény mutatkozhat be, illetve mutathatja meg az arculatát. Beiratás előtt ezzel a lehetőséggel kívánjuk segíteni a bölcsődét választó szülőket a döntésükben.

Tarnai László

Az alkotóművész, a patrióta, a közéleti ember

Százhuszonöt éve, 1881. március 25-én született Nagyszentmiklóson (Erdélyben) Bartók Béla, a huszadik század egyik legnagyobb zeneszerzője és zongoraművésze, a világjelentőségű népzene-kutató. Korai (1945. szeptember 26.) halála, nemcsak a magyar nép dalmas tragédiája, hanem a világkultúra, az egész emberiség mérhetetlen vesztesége. Az évforduló előtti s utáni napokban-hetekben bőven hallhattuk szerzeményeit, s igen jelentős megemlékezések tanúi is lehettünk, 1975-ös felvételek alapján: felejthetetlen estét „tölthetünk” Somfai László zene-tudós Bartók-kutató és Antal Imre közreműködésével első fiával, Bélával; második feleségével, Pásztor Dittával; majd harmadszor: amerikai élete magyar művészbártaival.

Bartók Béla művészete Igor Sztravinszkij, Dmitrij Sosztakovics, Szergej Prokofjev, Arnold, Schönberg műveivel egyetemben az emberiség meghatározó zenei felsikoltása volt a humanizmus könyörtelen megsemmisítése, a kiüritelt emberi együttérzés sívársága ellen. Am utolsó műveiben már nem csupán a rideg embertelenség, a megsemmisítés, az „Endlösung” (végső megoldás) precízen kidolgozott, „tökéletes” barbársága elleni kétségbeesett tiltakozás szólalt meg szentori hangon, hanem a (küzdelemben, kínok közt) megtalált emberi harmónia, az újjászületés világmegváltó felismerésének frissen csobogó forrása, amely már az óceán felé elindult magára találás új folyamatát sejtítette, az iszonyatos világdiszszonancia tagadásán túl, a béke megérdemelt, minden emberi fül számára érthetően beszélő harmóniáját.

Közeli halálát tudva, mondta: „Csak azt sajnálom, hogy tele poggyással kell elmennem.”

Mielőtt még végleg elfogy a tervezett hely a Homo publicus, sőt a Homo politicus, s mindenképp a Homo sapiens (a bölcs ember) bemutatására, el kell mondanunk, hogy Bartók hazaszeretete nem szorított a zsinóros ruhákra, a Habsburgok gyűlöletére, az osztrák hadsereg zsarnoksága elleni tiltakozásra. Az sem meghatározó, hogy családjában nem tűrte a német nyelv használatát, Elza húgát Bözsire magyarította, és hogy már a korán (1904. január 13-án) bemutatott Kosuth-szimfóniája kimondottan a magyar nép döntő győzelmét hangoztatta. „En részemről egész életemben minden téren mindenkor és minden módon egy célt fogok szolgálni: a magyar nemzet és a magyar haza javát” – édesanyjának 1903. szeptember 8-án írt levele ezt már határozottan kinyilvánítja. Végrendeletében pedig egyenesen kijelentette, hogy amíg Budapesten Hitlerről és Mussoliniról nevezik el a Köröndöt és az Oktogont, addig Magyarországon óra sem ut-

cát, sem teret, sem iskolát, sőt egyetlen intézményt sem nevezhetnek el. Bartók magyarsága nem visszafelé tekintett, hanem előre, a társadalmi haladás, az európai zenekultúra felé.

Az 1906-tól magyar, szlovák, román, rutén és délszláv (és török, arab) népzene gyűjtése túlnőtt nemzeti-zenei céljain.

A nem magyar nemzetiségek iránti érdeklődése is több volt, mint pusztán összehasonlító folklorisztika. Nemzeti szimpátiájában hangsúlyosan kifejeződött rokonszenve a hasonló sorúsú népek iránt. (Az 1918-ig gyűjtött mintegy 3500 román és több mint 3200 szlovák dallam e népek zenéjének máig legfontosabb törzsanyagát jelenti.)

Ha Bartók folklorizmusának jelentése csupán a Kárpát-medence népeinek hatalmas gyűjteményeire s rendezésére szorítkozna, az is jelentős, a népek barátságát szolgáló, internacionalista tett lenne. De ezek a magyar, szlovák, román, délszláv stb. dallamok Bartók zeneműveinek szerkesztésévé váltak. A Táncszvit, a Román táncok, a Négy szlovák népdal, az I. és II. Rapszódia, a Magyar képek, a Tizenöt magyar parasztdal, a Cantata profana, A fából faragott királyfi – csupán kiragadott csekélyesség a teljességből.

A Bartók-évforduló évében több nagyszerű könyv is napvilágot látott. Az egyik ilyen Lampert Vera 198 oldalas: *Népzene Bartók műveiben* című könyve, amely teljességre törő, alapos munka. A CD-melléklet tartalmazza a szinte elképzelhetetlenül gazdag, több mint háromszáz dallamot tartalmaz. Szívből ajánlom mindenkinek. A Bartókot jól ismerők is sok új és hasznos információhoz juthatnak belőle. (*Lampert Vera Népzene Bartók műveiben: A feldolgozott dallamok forrásjegyzéke. Hagyományok Háza, Helikon Kiadó, Néprajzi Múzeum, Zene-tudományi Intézet közös kiadása, Budapest, 2005. 198 oldal. 2990 Ft.*)

Frideczky Frigyes

Szórakozási lehetőségek hiánya

Úgy tűnik, hogy manapság kevés ismerkedési és szórakozási lehetőség kínálkozik a fiatalok számára. Erre utal például az is, hogy számos vidéki kistelepülésen, illetve a főváros peremkerületeiben egész egyszerűen nincs kulturális élet: különösen a falvak és egy sor Budapest környéki kisváros alvóvárosként tengeti mindennapjait, ami a gyakorlatban annyit jelent, hogy az érintett kisebb-nagyobb községek vagy körzetek lakói majd-hogynem csupán pihenni járnak haza, szórakozási-művelődési igényeiket általában abban a nagyvárosban elégítik ki, ahová munkahelyükre járnak be. Emellett arra is volt már példa, hogy egy-egy városközeli kistelepülésen korábban virágzó vendéglők-kiskocsmák, illetve mozik, kultúrházak zártak be, sőt előfordult már olyan is, hogy a tizen- és huszonevesek tömegeit vonzó diszkó népszerűsége ellenére is rövid időn belül megszűnt.

Mindennek nemcsak az az oka, hogy napjainkra a tévé, a világháló vagy a DVD-lejátszók világában átalakult a fiatalok életvitele és művelődési szokásrendszere, hanem sokszor az, hogy a helyi önkormányzatok – számos fiatal bosszúságára – anyagi lehetőségeik szűkössége miatt nem képesek vagy nem hajlandók támogatni a művelődési és sportlétesítmények, szórakozási lehetőségek fenntartását vagy üzemeltetését, holott mai érzelme- és értékszegény világunkban éppen ilyen közöségformáló intézményekre lenne szükség.

B. D. A.

Vasas-Ezredvég zenés-irodalmi estek

A Vasas Szakszervezeti Szövetség Székházának dísztermében (1086 Budapest, Magdolna u. 5-7.)

Vasas-Ezredvég zenés-irodalmi estek XIV. évad negyedik – évadzáró – előadása 2006. április 28-án 17 órai kezdettel

ARANYASSZONY Édesanyák köszöntése versben, dalban

Közreműködnek:

Csák József, a Magyar Állami Operaház magánénekes

Kassai Franciska előadóművész

Pánti Anna, a Magyar Állami Operaház magánénekes

Zongoránál:

Hegedűs Valér zongoraművész

Házigazda:

Baranyi Ferenc József Attila-díjas költő, műfordító

A műsor támogatója a Vasas Szakszervezeti Szövetség és a Hevesi Gyula Alapítvány, Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma

Belépőjegyek az Ezredvég kerületi aktivistáinál és a Vasas Központi Könyvtár Alapítványánál (VIII., Magdolna u. 5-7.), valamint a helyszínen kaphatók!

A jegyek ára egységesen 200 Ft

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Vasas Központi Könyvtár Alapítvány

OLVASSA,
TERJESSZE,
TÁMOGASSA!

A Szabadság
Alapítvány
számlaszáma:

OTP 11705008-20441997

SZABAD RIPORT

Elektronikus

riport-folyóirat. * Cenzúrázatlan helyszíni anyagok, az Igazi Való Világból. Kattintson rá!
www.szabad-riport.gportal.hu

SZABAD RIPORT

„Az a világ, amit látsz, csak egy cukormázos felszín. Van alatta egy másik világ. Az az igazi.”
www.szabad-riport.gportal.hu.
Kattintson rá!

A KNDK nemzeti ünnepén

A Munkáspárt Komárom-Esztergom megyei szervezetét kereste fel Kim Gwang Sop, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság magyarországi nagykövete a KNDK nemzeti ünnepén. Ismerkedett Tatabánya nevezetességeivel, majd Magyar-KNDK Barátsági Találkozóon vett részt. Tóth István megyei elnök szövege arról, hogy a magyar és a koreai népet hagyományos baráti szálak kötik össze. Meleg szavakkal emlékezett arra, hogy az 1950-es években több koreai fiatal tanult bányamérnöknek Tatabányán.

Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke elmondta, hogy Kim Il Sung (Kim Ir Szen) szü-

letésnapja a koreai nép nemzeti ünnepe. Jelképezi a KNDK népének kötődését a Kim Il Sung által alapított párt eszméihez, a szabadság, a függetlenség gondolatához. A KNDK gyarmati ország volt 1945 előtt. Kirabolt, kizsákmányolt föld. A koreai nép szenvedéseit fokozták az USA pusztításai. Az egykor porig rombolt Phenjan helyén ma egy szépen fejlődő város áll. A KNDK jelentős gondokkal küzd, de a Kim Jong Il főtitkár vezette Koreai Munkáspártban megvan az elszántság arra, hogy tovább viszi a szocializmus ügyét, megvédi országát, fejleszti az emberek életszínvonalát.

– Munkatársunktól

Kim Il Sung Jimmy Carter korábbi amerikai elnökkel, annak 1994. évi phenjani látogatásán

A munkáspárti pedagógusok felhívása az egészségügy dolgozóihoz

Orvosok, ápolók, asszisztensek!

Önök jól tudják, hogy a Munkáspárt népszavazást kezdeményezett és harcolt ki a kórházak privatizációja ellen. A népszavazás eredményességéhez nagyon kevés szavazat hiányzott. Az MSZP-SZDSZ-kormány első szóbeli reagálása azonban azt jelezte, hogy a kórház-privatizáció sürgetőnek újra szabad kezük van az eltervezett folyamat végigvitelére.

Nem sokkal ezek után jelentősen átalakult a kormány (mindenekelőtt Medgyessy Péter helyett Gyurcsány Ferenc lett a miniszterelnök). Mint emlékszünk rá, a kormányfő-váltásban meghatározó szerepet játszott az SZDSZ, amely párt az új miniszterelnök kormányalakításában kizárólag Magyar Bálint oktatási miniszter pozíciójához ragaszkodott.

Az egészségügyi tárca sem a Medgyessy-, sem a Gyurcsány-kormányban nem volt az SZDSZ-é. Kökény Mihály már korábban lemondott, az őt követő egészségügyi minisztert a közvélemény mind a mai napig alig ismeri. Az egészségügy jövőjéről Kuncze Gábor többet beszélt, mint saját (belügyminiszteri) posztjának kérdéseiről, és mint bárki más az egészségügyről. Ami önmagában nem is meglepő, hiszen az SZDSZ már a 2002-es választási kampányban is az oktatás és az egészségügy „rendbetételét” ígérte legfőbb céljaként. De a kórház-privatizáció további lépéseit mégsem merték megtenni.

Magyar Bálint az oktatási tárca élén gyökeres, alapvető változásokat vezényelt végig, ennek két döntő fontosságú eleme a kétszintű érettségi bevezetése a középfokú és a bolognai

rendszer bevezetése a felsőoktatásban. Mindkét folyamat a pedagógusok tiltakozásai ellenére, széles körű vita nélkül zajlott le, legtöbb ízben újságírók, gyermekpszichológusok, szociológusok nyilatkoztak a változások szükségességéről és a pedagógusokkal szembeni – finoman szólva – bizalmatlanságokról. Sokakban így is maradt meg a mérleg: mivel a pedagógusok önmaguk – bármilyen kiváló emberek is (esetleg) egyébként – képtelenek az oktatási rendszer megváltoztatására, nagyon helyes, hogy a miniszter maga irányította és vezényelte végig a folyamatot, bármilyen egyéb körülmény lehetséges hatását céltudatosan kiiktatva.

A kétszintű érettségi „debütálásakor” az oktatási rendszer átalakítása ellen még utoljára vitakozott egy nagyot a Fidesz, aztán végleg elhallgatott. A 2006-os választási kampányban a Fidesz nem mutatott fel alternatívát a közoktatás liberális programjával szemben. Csendes ígéret elhangzott Gyurcsány Ferenc részéről – kisebb meglepetést is okozva –, hogy a jövőben az oktatási tárca mégiscsak az MSZP vérébe kerül, mint szociálisan érzékenyebb közeg.

A választások első fordulóját követően azonban napvilágot látott a hír, hogy az oktatási rendszerben az SZDSZ tulajdonképpen már elérte, amit akart, ezért most az egészségügy felé veszi az irányt. Tehát Gyurcsány Ferenc meglepő kijelentése a háttérben már kialakult megállapodáson alapult, nevezetesen: a jövőben az egészségügyi tárca kerül az SZDSZ-hez. Vége a szemérmességnek, az egészségügy pontosan úgy át fog alakulni liberális elképzelések szerint, ahogyan az oktatás is

átalakult. Lesznek felmérések, az egészségügyi ellátás tarthatatlanságának kimutatása, az orvosársadalom elhivatottságának lejárata, hivatkozások külföldi és belföldi jó példákra, hazai elretentő példákra. Egy-egy alkalmas nem lesz: az orvosok megkérdéze.

Nem muszáj az egészségügyet erőszakkal privatizálni – elég lehet egy alkalmas törvény, amely ellehetleníti az állami, önkormányzati tulajdonban működő intézményeket, és kedvező feltételekkel lehetővé teszi magánintézmények működésére. Az oktatásban is elég volt ehhez egy új törvény, az egészségügyben is elég lesz. Ahogyan az oktatás is kettészakadt elitképzésre és tartalmatlan gyermekmegőrzésre, az egészségügyben is végre megteremtődik a valódi szelekció, kik-hol-hogyan élhetnek egészségesen, illetve gyógyulhatnak meg betegségeikből.

Ha Önök most azt gondolják, hogy „ez már most is így van, sőt, eddig is így volt”, részben igazuk van, de akkor még nem látják, hogy ami ez után következik, gyökereiben lesz más. Ahogy multinacionális vállalatoknál lettünk alkalmi, egy kaptafára működő, bár-mikor kicserélhető bedolgozók, amelyhez nincs szükség sem hivattatásra, nevelésre, sem tudományművelésre (egy szűk réteg elegendő lesz) – egészségügy embereire sincs már olyan nagy szükség.

Mire hívja fel Önöket a Munkáspárt? Nos, érdemi befolyás nélkül nem sokra. Csak arra, hogy gondolkodjanak, figyeljenek, beszéljenek, s ha kell, lépjenek. És persze gyógyítsanak – mert minden ellenkező elképzeléssel szemben, erre csak Önök képesek.

Emlékezzünk!

Egy legendás tábormunk

Zalka Máté író volt és katona. Mindkét minőségében „a dolgozó népet” szolgálta. Döntően háborús élményei adták kezébe a pennát, hogy megörökítse az imperialista világháború ember-telenségét (Doberdó) és a szabadságharcok pártosát (A bolygók visszatérnek). Mindezt nem a kívülálló objektivitásával tette, hanem az aktív, szenvedő vagy a harcot önként vállaló katonák átélésével.

Matolcsón született százttíz évvel, 1896. április 23-án. Falusi kispolgári családból származott, s ki tudja, hogy a „vasaltnadrágosok” milyen rangú írója lett volna, ha a történelmi események nem adnak életének pozitív fordulatot. Mint hadapródörömmester Doberdónál „védté a hazát”, majd átkerült az orosz frontra, ahol 1916-ban súlyosan megsebesült. A krasznójarszki hadifogolytábor sanyarú kenyereztette, mígnem 1917 őszén megszökött és egy partizánosztály vezetője lett. Megjegyzendő: már a légerben megismerkedett a kommunista agitátorokkal és magáévá tette tanításait. 1919 végén csatlakozott a Vörös Hadsereghez, harcolt Krasznójarszki felszabadításáért. Ezt követően pa-

rancsnoka lett annak az „aranyvonatnak”, mely az orosz aranykészletet szállította vissza a bolsevikokhoz. 1920 nyarán a nemzetközi lovasezred élén Ukrajnában küzdött a lengyelek ellen. Ott volt Kijev és a Krím birtokbevételénél is. Hősi magatartásáért a szovjet kormány legnagyobb kitüntetését, a Vörös Zászló rendet a díszkarddal vehette át.

A polgárháború befejezése után az élet különböző területein „fordult elő”. Volt diplomáciai futár, színházigazgató, egy könyvkiadó vezetője, a KMP Új Március, valamint a Sarló és Kalapács című emigráns lap külső munkatársa. A kollektivizálás idején Távol-Keleten szervezte a kolhozokat. És még sorolhatnánk!

Rendkívül mozgalmas élete során összegyűjtött tapasztalatai tollhegyre kíváncsítottak és igen termékeny írói tevékenységre sarkallták. (Literátori munkájának eredménye közel hatvan kötetnyire tehető.) Művei nemcsak magyarul, de oroszul, bolgárol, csehül, lengyelül, litvánul és németül is megjelentek.

Amikor 1936-ban kitört a spanyol nép antifasiszta küzdelme a demokrácia védelmében, letette a tollat és azonnal Spanyolországban termett, hogy eleget tegyen nemzetközi kötelességének. Neve Lukács tábormunkként legendássá vált. Ő szervezte meg a 12. Nemzetközi Brigádokat, mely ott volt a legjelentősebb frontokon (Madrid, Guadajára, Huesca). Nem a háttérből irányította a csapatmozgásokat, hanem az első vonalban. Így történhetett, hogy 1937. június 11-én halálos sebet kapott. Valenciában temették el a spanyol nép nagy részvéte mellett.

H. S.

Részletek Lenin elméleti hagyatékából

136 esztendővel ezelőtt született Lenin. Kevés olyan alkotó és katartikus tudós-politikus van, aki maradandóbb nyomokat hagyott maga után, mint ő. A bolsevizmus vezetője meghalt ugyan, ám nagy életműve, a leninizmus megmaradt, mert az emberiség még nem járta végig azt az utat, melyet Marx és Engels nyomán Lenin kijelölt. Természetesen Vlagyimir Iljics nem partitúrát örökölt át a jövő nemzedék számára, de olyan alapelveket és módszereket, amelyeknek helyes értelmezése, illetve alkalmazása esetén az emberiség viszonylag könnyebben haladhatja meg a kizsákmányolás utolsó formációját.

A marx–lenini tanítások megsértése súlyosan megbosszulta magát: hozzájárult a szocialista vilárendszer összeomlásához, a nagyotéke zsoldosai antikommunista támadásának átmeneti győzelméhez.

A történelmi tragédia arra kötelezi Lenint, hogy mélyrehatóbban tanulmányozza gondolatait, azt nem kópirozza, de annak szellemét követve valósítsák meg a holnap társadalmát. V. I. a kommunizmus alapelveinek nevezte a proletárdiktatúrát, a munkáspárt vezető szerepét: „azt, ami bolsevizmus történetéből... általánosan alkalmazható, általánosan érvényű, általánosan kötelező...” Ugyanakkor felhívta a figyelmet: minden egyes országnak vannak konkrét sajátosságai, ezeket kutatni

kell s összhangba hozni az általános törvényszerűségekkel.

Nem véletlen, hogy Lenin nagy teret szentelt a forradalmi helyzet kérdéseinek. A proletár forradalomnak ugyanis objektív és szubjektív feltételei vannak, melyeknek figyelmen kívül hagyása veszélybe sodorja a szocializmust. A revolúció nem előzmények nélkül, kész formában pattan elő a történelem bugyraiból. Egy hosszú evolúciós szakasz készíti elő, aprómunka, nevelés, szervezés, mert a forradalom nem a spontaneitás műve, hanem szívszorgalmas megalapozó munka eredménye. Lenin: „A kommunizmusnak mint saját ügyüknek hozzáférhetővé kell válnia a munkástömegek számára.” Ezt a tudatosítást a párt testesíti meg, mely felvértezett a marx–lenini tanításokkal. Aki a kommunista él-

csapat vezető szerepének tagadását összeköti a szocializmus igenlésével, délibábokat kergető álfordulalmár.

Lenin nagy jelentőséget tulajdonított a tömegek megnyeresésének, mert a proletárforradalom nem puccs, hanem tömegmozgalom. Ezért a leninistáknak mindenütt dolgozniuk kell, ahol proletárok vannak, mindenekelettel a szakszervezetekben. „Ha valaki kísérletet tesz arra, hogy gyakorlatilag elébevigyan a teljesen kifejlődött... kommunizmus e jövőbeni eredményének, akkor ez anynyi, mintha egy négyéves gyermeket akarának felső matematika tanítani.” Nem lemondva a munkások neveléséről, de nem várva arra, amíg a kommunizmusra érett emberek kifejlődnek a forradalom számára. „A szocializmus építését nem képzeletbeli és nem általánosan külön e célra teremtett emberanyagból lehet (és kell) megkezdni, hanem abból az anyagból, amelyet a kapitalizmus hagyott ránk örökül.”

Leninizmus nélkül nincs kommunista párt, kommunista párt nélkül nincs közösségi társadalom.

Hegedűs Sándor

Kitüntetések, papír- és fémpénzek, képeslapok, porcelánok adásvétele.

VERES ÉREMBOLT,

VII. ker. Izabella utca 37.

Tel.: 322-4799

H–P: 9–17 óráig.

Lapunkat rendszeresen szemlézi Magyarország legnagyobb médiatitkárja az

»OBSERVER«

BUDAPESTI MÉDIASZERVEZŐ KFT.
1084 Budapest, Auróra u. 11.
Tel.: 303-4738, Fax: 303-4744
E-mail: marketing@observer.hu
http://www.observer.hu

A Szabadság

A Munkáspárt központi politikai hetilapja

Felelős szerkesztő: Szabados Judit

Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.

Telefon: 313-5420 (közvetlen); 334-1509/22 m. Telefax: 313-5423

Lapterjesztés: Szigeti Endréné, tel.: 334-1509/23 m.

A Szabadság e-mail címe: mp400@axelero.hu;

internet cím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató

ISSN 0865-5146

Hírlapárúsítás formájában terjeszti a Lapker Rt. Budapest és vidéken.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága,

1008 Budapest, VIII. ker., Orczy tér 1.

Előfizethető valamennyi postán, a kézbesítőknél, e-mailen:

hirlapelfozites@posta.hu, faxon: (06-1) 303-3440.

További információ: 06 (80) 444-444.

Előfizetési díj: egy évre 5520 Ft, fél évre 2760 Ft,

negyedévre 1380 Ft, egy hónapra 460 Ft.

Szedés, törlesztés: Progressio Kft.

Nyomtatás: Oláh Nyomda, 1211 Budapest, Központi út 69-71.

Felelős vezető: Oláh Miklós vezérigazgató.

A Munkáspárt internet címe: <http://www.munkaspart.hu>